Akbaba

— İşte Coni, dort yuz senelik bir antika: Barbaros Hayreddin'in emziği... Anası bununlan süt vermiş!...

000221

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon: 21811

BİR YENİ AJANS — BİR DAHA ŞANS

Yeni açılan:

İzmir - YENİGÜN Ajansında

100 liralık bir hesap açtırarak 150 ALTINLIK hususî çekilişine katılın!

1	müşteriye	100	ALTIN
2	»	10	ar ALTIN
2	»	5	er ALTIN
20	»	1	er ALTIN

AKBANK

Her yerde emrinizdedir.

T.C. Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650.000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE.

AYRICA,

14 EV

10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER, TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETTLERİ VARDIR.

ACELE EDİNİZ.

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE

3 Katlı Ev

Roman

Yazan

Yusuf Ziya Ortaç

Pek yakında

Çıkıyor!

EMNİYET SANDIĞI'nın

30/Aralık/1952

Keşidesi için PARA yatırmadınızsa, en yakın şubemize giderek, en az 150 liralık bir hesap açtırmakta acele ediniz.

75,000

Lira tutarında yılın en zengin ikramiye keşidesi

YEŞİLKÖY'de güzel ve kıymetli bir

VİLLÂ

Ve çeşitli para ikramiyeleri

Her 150 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir.

Tafsilât GİŞELERİMİZDE

000222

Akbaba

Sayı : 38 — Cilt : 2 — 4 ARALIK 1952 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Kim?..

Cumhuriyetin ilk yıllarında İstiklâl mahkemesinin sehpasından kurtulan Ahmet Emin, demokrasinin ilk yıllarında az daha irtica mahkemesinin kurşununa kurban gidiyordu: Malatya suikasdi, gıyaben verilmiş bir hükmün infazıdır.

Birincisinde, nasılsa Kel Ali'nin kafası: «Cellâaaat!» diye el çırpacak kadar kızmamıştı. İkincisinde ise, Vatan başyazarı sadece kendi boyuna bosuna dua etsin!

Ben, geçen sayımızdaki «Sarık» fıkrasına imza atarken, meğer Hüseyin Üzmez, Malatyada Ahmet Emin'e kurşun atıyormuş.

Hüseyin Üzmez!.. Gazetelerde, o masum yüzlü lise gencini gördünüz, değil mi?.. Attığı silâhın sesinden bile uyanmamış, hâlâ çocuk rüyalı gözlerle gülümsüyor.

Tahkikat sonunda aydınlanan hüviyetine bakınız: Zeki, çalışkan... Her sene, mektepte, adı iftihar levhasına geçiyor.

Eğer Ahmet Emin Yalman, benim bildiğim Ahmet Emin Yalman'sa, bu haber karşısında, kapanan yaraları bir daha sızlamıştır!

Hayır, bütün suçları bir lise talebesinin omuzlarına yükleyip kurtulamayız.

Hüseyin Üzmez, kitabını ve ekmeğini yabancı yardımlarla elde eden bir fakir çocuktu. Onu, sol bileğinden kızıl taassup yakaladı.

Hüseyin Üzmez, maddeci bir eğitim çölünde, susuz kalmış bir perişandı. Sağ bileğinden kara taassup yakaladı.

Ve biri öbürünün maskesini takan bu iki ifrit, ona:

— Hararetini Ahmet Eminin kaniyle söndür, dediler.

Malatyada Ahmet Emin Yalmanı vuran Hüseyin Üzmez, Elâzığ lisesinde okuyan Hüseyin Üzmez değildir. O, uykuda emir almış bir medyum itaatiyle gitti ve adını, kendi eliyle iftihar levhasından silip irtica levhasına yazdı.

Siz söyleyiniz bana: Suçlu kim?.

Yusuf Ziya ORTAÇ

C. H. P. NİN İSTEDİĞİ GENSORU :

F. A. Barutçu — O söylese, bendeniz dinlesem... Bendeniz söylesem, o dinlese... Oturan ahibba sefayab olsa!..

Bir gün deli, bir gün Veli!

Malatyada patlıyan tabanca, galiba Necip Fazıl Kısakürek'in de aklını başına getirmiş: Bakırköy hastahanesinden deli raporu istiyormuş!

Bir piyesinde, kendisini incir ağacına asan adam, galiba babasıdır. Şimdiye kadar yaptıklarının, zati hangisine akıllı işi denir ki?..

Biz olsak, ona, hiç tereddüt etmeden deli raporu veririz. Fakat gazete imtiyazı asla!..

Necip Fazıl Kısakürek, tehlikeyi görünce deli rolüne çıkıyor sanmayınız. Hayır.... O, sadece akıllı rolüne çıkmıştır.

Eğer, memleketi bir tehlikeden kurtarmak istiyorsak, onu hapishaneye değil, tımarhaneye göndermeliyiz.

Esasen, her frenk icadına düşman olan kumarbaz mürşidin sırtına, frenk gömleğinden ziyade deli gömleği yakışır. Allahın delisine, Allahın velîsi dediğimiz yetişir artık.

3

000223

Akşam Gazetesinden:

[Malatya suikastini yapan lise talebesi Hüseyin Üzmez yakalandı!]

Akbaba:

Hangi birine şaşalım?.. Bir kalem adamına kurşun atılışına mı? Bir lise talebesinin suikast yapışına mı?.. Yoksa, şu isminin sonundaki «Üzmez» soyadına mı?

★

Vatan Gazetesinden:

[Fener - Vefa maçında Vefalılar yenildi...]

Akbaba:

Elbet yenilir.. Bu asırda hangı Vefalı vardır ki, mağlûp olmasın?.

★

Hürriyet Gazetesinden:

[Altmış kilodan fazla esrar yakalandı...]

Akbaba:

Bu ne esrardır yahu?.. Esrarlarımız, esrar-ı devleti de geçti, âdeta esrarengiz bir hal aldı!

★

Dünya Gazetesinden:

[Otuzar lira gündelikle hamal kâhyaları tayin ediliyor...]

Akbaba:

Aman birader, yazma bunları gazeteye... Çocuklarımızın gözlerine ilişirse, hapı yuttuk. Mektebe gönderemeyiz!

★

Cumhuriyet Gazetesinden:

[Bir kumarbazın cebinde bıçak bulundu...]

Akbaba:

Kumarbaz bu yahu.. Kur'anı Kerim bulunacak değil a...

★

Akşam Gazetesinden:

[Adapazarından İstanbula, bir mektup beş günde geldi...]

Akbaba:

Bravoo!.. Hayli terakki var doğrusu. Eskiden on beş günde gelirdi!,

★

Dünya Gazetesinden:

[Bir hikâye dinlemek ister misiniz?.. — Falih Rıfkı Atay]

Akbaba:

Şuna, hikâye yerine masal desen daha doğru olmaz mı üstad?

★

Yeni İstanbuldan:

[Anayasanın dili değişiyor....]

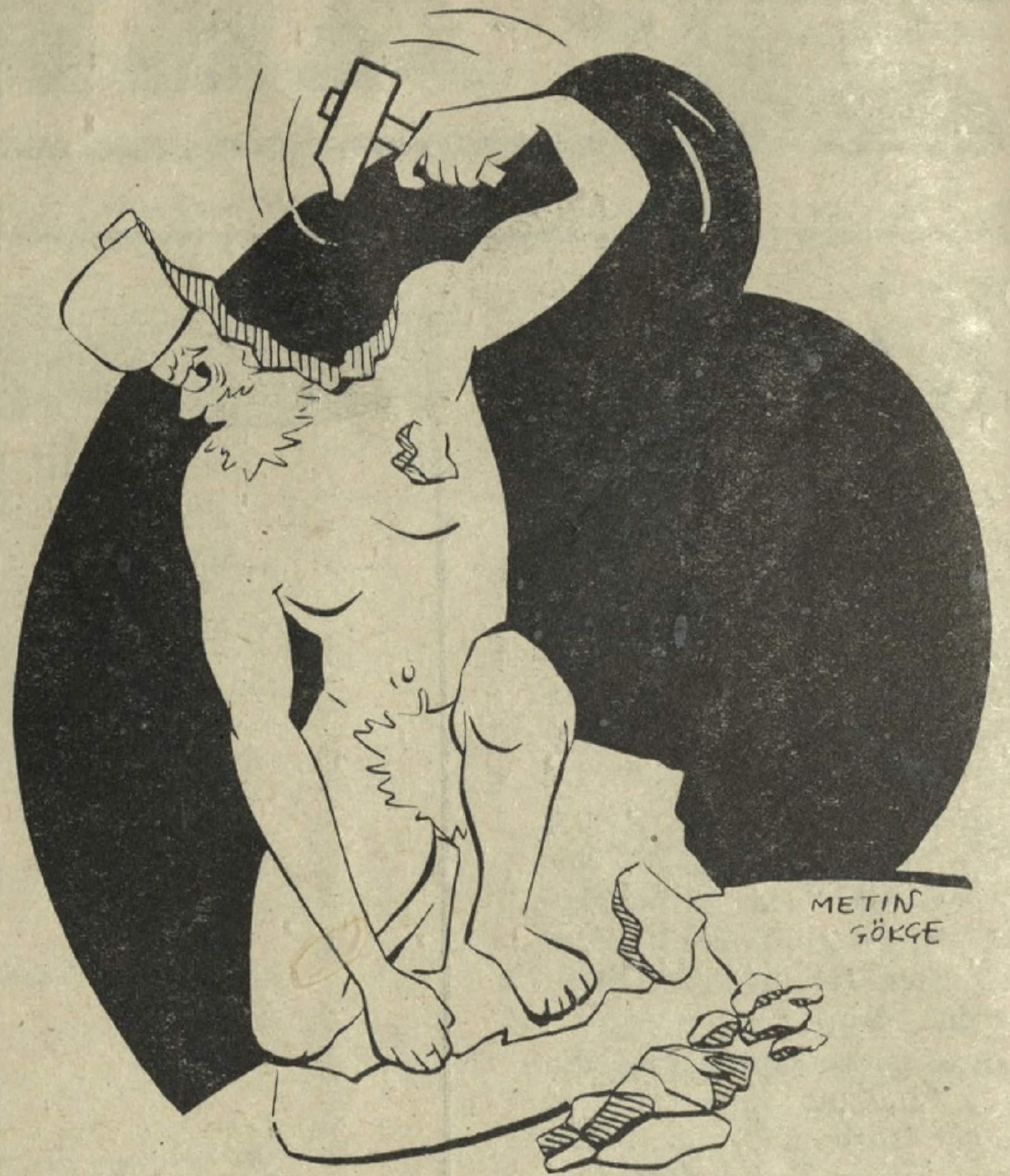
Akbaba:

Dünya bu.. dil değiştirmeyen kilm kaldı ki!..

Makasçı

Fransa — Ah, öbür kolu da bağlansa da sarılmaktan kurtulsam!..

TİCANÎNİN HEYKELİ!..

Saygısızlıkla savaş!

İstanbul Üniversitesi profesörlerinden Dr. Zeki Zeren'in kurduğu (Saygısızlıkla Savaş) Derneği, son kongresinde, kendi kendisini feshetmiş. Çünkü Üniversiteden, gazetelerden, münevverlerden, halktan beklediği yardım ve alâkayı görememiş.

Doğrusu, saygısızlıkla mücadele çok zordur. Bu zorluk evvelâ saygısızlığın tarifinden başlar. Nedir saygısızlık? Her gün ölçüleri ve mânası değişen bir terbiye noksanı.

Meselâ, eskiden, büyüklerin yanında gençlerin ve çocukların lâfa karışması saygısızlıktı. Bugün bir delikanlının, babasına veya büyükbabasına:

— Moruk! Sen sus! Aklın ermez, zaman değişti.

Demesi saygısızlık değildir.

Eskiden büyüklerin yanında gençlerin ayak ayak üstüne atması saygısızlıktı. Bugün delikanlıların ayaklarını bir masanın üzerine amerikanvâri uzatıp, büyüklere doğru çevirmeleri, sigara içmeleri, hattâ küfretmeleri saygısızlık değildir.

Eskiden vapurda veya tramvayda bir gencin oturduğu yeri ayakta duran bir ihtiyara vermemesi saygısızlıktı. Şimdi boşalan bir yere oturmak istiyen bir ihtiyarı yumruklıyarak o yeri kapmak saygısızlık değildir.

Eskiden konuşurken argo tâbirleri kullanmak, hattâ söze (yahu), (be) gibi lâubali nidalar karıştırmak saygısızlıktı. Şimdi büyüklerin yanında bile gençlerin:

— Boş ver! Herif seni kazıklamış ulan! Yuu!.. Avalde surata bak!..

Tarzında oknuşmaları saygısızlık değildir.

Eskiden, gecenin ilerlemiş bir saatinde, alçak sesle bile şarkı söylemek saygısızlıktı. Şimdi komşular uykuya daldığı zaman radyoyu avaz avaz haykırtmak saygısızlık değildir.

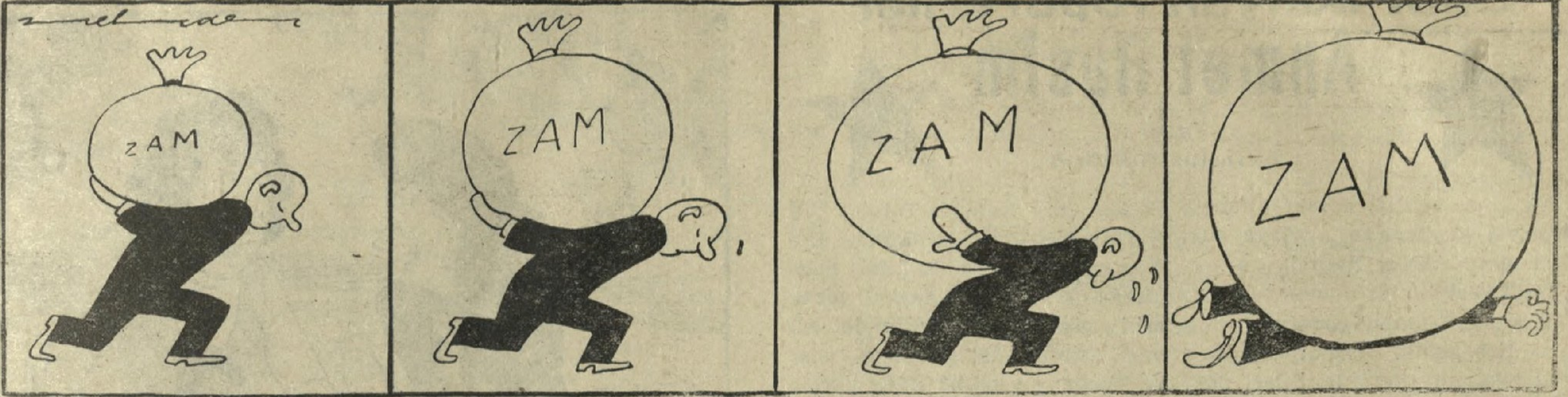
Eskiden, ev kıyafetiyle kapının önüne çıkmak saygısızlıktı. Bugün bir milletvekilinin devlet merkezinde bir otelden pijama ve terlikle caddeye çıkıp terbiyeli insanlar ve yabancılarla dolu büyük bir lokantaya kadar gitmesi ve orada yemek yemesi bile saygısızlık değildir.

Listeyi uzatmıyalım. Misâl pek çok. Saygısızlıkla Savaş Derneği hangi saygısızlıkla mücadele edecektir? Ortada saygısızlıktan eser kalmadığı için, bu dernek, Üniversitelerden de, gazetelerden de, münevverlerden de alâka görmemiş ve kapılarını kapamış. Bravo! İşte saygısızlığa karşı en büyük saygı!

Zamanımızda para saymaktan başka hiç bir saygının değeri yok. Sayın Dr. Zeki Zeren, mutlaka, kendi mesleğinden başka bir işle uğraşmak istiyorsa, piyangolu, ikramiyeli bir banka açsın, vezneye otursun, durmayıp para saysın. İşte o zaman hem sayar, hem de sayılır.

AKBABA

000224

KİRALARA ZAM, TEDRİCİ OLACAK!..

Istanbul Notları

Suya, sabuna dokunmadan!

Geçen akşam, akşam dedimse saat yirmi sularında, Taksim ka rakolundaydık. Ne işin var orada? demeyin. Kumarhenede basılmadım, sinemada çıngar çıkararak posta edilmedim. Bir ahbabı ziyarete gittim. Aklınız varsa, siz de poliste nahbap edinin... Şöyle oturup faili meçhul cinayetler hakkında sohbet ettik. Bunlar da, maşallah, nesebi belli olmıyan çocuklar kadar bollaştı. Bari bir kanun yap salar, bu kabil cinayetlerin, o kabil çocukların meşruyietini tanısalar, biz de rahat etsek, siz de feraha çıksanız yollu lâf atarken... Yok canım, ne silâh patladı, ne bomba... Kapı açıldı, içeri don gömlek bir herif girdi. Bir elinde bir tilki kuyruğu.. Yâni sahiden bir tilki kuyruğu, bir kürk parçası... İki gözü iki çeşme...

Siz olsanız ne yaparsınız? Gö rür görmez hükmü verdik tabii. Son zamanlarda timarhanede yatak fıkdanı ve mesken buhra-

nı başgösterdiğinden, içerde kalırlarsa kaza çıkarırlar korku - siyle hâzik ruh doktoru Fahri Celâl, delileri akıllandı diye sucuk fabrikasından çıkarır gibi şehrin ortasına salıveriyor ya? İşte bu da o zararsızlardan biridir dedik. Dedik ama, elindeki kürkü nereden buldu? diye düşünmedik değil. Belki bu da bir kürkçü dükkânına girmiştir... Kim bilir? Komiser muavini sordu:

— Efendi, nedir o elindeki?

— Kürk, efendim.

— Kimin?

— Karımın.

— Sende ne arıyor?

— Ucundan tutuyordum, elimde kaldı.

— Karın nerde?

— Bilmem. Size sormağa geldim!

— Peki, onu geçelim...

— Nasıl geçeriz muavin bey? Benim karım...

— Yani onu sonra düşünürüz.

— Yooo... En evvel onu düşün meliyiz. Ben öyle alıştım.

— Peki, düşüneduralım ya, bu kılığın ne?

— Hiiiç. Bir don, bir gömlek...

— Sokağa böyle çıkılır mı?

— Ben böyle çıkmadıydım ki...

— E, ne oldu?

— Demindenberi bu suali bek liyordum zaten. Efendim, biz Tepebaşında otururuz. Hanımla Taksimde bir ahbaba gidecek tik. Vasıta bulmak zor, dedik. Yürüyerek gelmek üzere sokağa çıktık. Lâkin, itten, köpekten geçebilirsen geç. İşte, gördüğünüz gibi, ancak ben, o da bu kılıkta gelebildim. Karımdan da elimde bir bu kaldı!...

★

Bir başka sahne:

Amerikan donanmasından üç beş parça gemi geldi ya... Denizciler, coni'ler sokaklara döküldü. Beyoğlu caddesinde (ki eski adı Cadde-i Kebîr, daha eskisi de Doğruyoldu` alışverişler gırla gidiyor...

Adamlardan bir tanesini gözüm ısırıyordu. Birkaç sene evvel bir başka gemiyle gelip de boks maçı yapan bir zenci kırmasıydı. Bendeki de amma göz ha... Neyse, gemicinin yanına sokuldum. Yarımbuçuk İngilizcemle (yani Amerikanca demektir o) sordum:

— Nasılsınız Mistır?

— Havv, helloovv hellovv.... Sizi tanıyamadım!

— Siz geçen sefer de Leyte uçak gemisiyle gelmemiş miydiniz İstanbul'a?

— Heovv Yes, yes... Gelmiştim, ama ne biliyorsunuz?

— O zaman Spor sarayında görüşmüştük sizinle...

— Aoh, o siz miydiniz? Hani gözünü patlattığım adam?

— Yok, başkası olacak. Ben gazeteciyim.

— Ha, şu, bana iyilik eden... Nasılsınız? Ozamandanberi hâlâ gazetecilik mi ediyorsunuz?

— Evet...

— Ve hayattasınız hâlâ... Hayret. Çünkü öğrendim ben, sizin memlekette gazetecilik karın doyurmuyor. Ohalde nasıl yaşa dınız bu zamana kadar?

— Yaşasın! diye diye...

— Alâ, alâ... Ne istiyorsunuz benden?

— Fikrinizi: İstanbulu eskisine nazaran nasıl buldunuz?

— Hiç bir değişiklik yok....

— Ya... Nereden anladınız?

Amerikalı bir an düşündü, sonra kulağıma:

— Bunda anlaşılmıyacak ne var? Dedi, o zaman bir göz doktoru valiniz vardı. Şu arka sokağı boyatmıştı gıcır gıcır... Bu sefer baktım, hâlâ aynı boya...

★

Şu konuşmayı aynen bir taşıtta not ettim; konuşanlar iki delikanlı:

— Ulan hırbo... Atomu gördün mü atomu? Pilâvcılara gün doğdu...

— Bırak şimdi ajans haberlerini... Kesbir bugün iflâhını kesti onbirin. Kemik attılar ama yutmadı herifçioğlu. Önüne geleni zımbaladı. Ama nasıl künyesini eline verdik, bukadar olur. Hep o kazık atacak değil ya. Diğ mi ama?

— Etraflı. Pasadoble ne âlemde?

—Locada.

— Mikrofonu ayarlı mı?

— Hayır, parazit yapıyor.

— Lodos balığı göründü mü?

— Evet ama, canyeleklerine sığındık.

— İkibuçuğa mı şimdi?

— İşyok orda. Lâdamokamelyalar paydos olmadı daha...

— Ulan ne zırtosunuz yok mu... Erkek ol oğlum, biraz da...

— Hadi ulan. Kedileşme... Cereyan geçiyorsa sen de kalırsın çay saatine...

Bu konuşmayı, bir mütehassısına çözdürdükten sonra, konuşanların iki lise talebesi olduğunu anladım. Şimdi, konuşmayı sizin anlıyacağınıza tercüme ediyorum:

— Aziz dostum, geçen kızı gördün mü? Kadınları arkalarından görmeyi sevenler için ne manzara!

— Gevezeliği bırak şimdi. Boyuna «bir numara» veren öğretmen bugün onbirinci sınıfı kasıp kavurdu. Çocuklar lâf açtılar, lâfa tutmak istediler ama, oyuna gelmedi, adam. Kimi kal dırdıysa sıfırı bastı. Biz de boyuna notlara itiraz edip kızdırdık. Hep o kazık gibi birleri atacak değil ya. Değil mi ama?

— Mükemmel yapmışsınız. O, iki senedir aynı sınıfta okuyan arkadaş ne âlemde?

— Cezalı.

—Para tutuyor mu?

— Hayır, bizim sırtımızdan geçiniyor.

— Karşıyakada oturan öğret men geldi mi?

— Derse geldi ama, vapurlardaki cankurtaranların olduğu yerlere girer gibi biz de sınıfta sıraların altına sığındık...

— Sinemaya iki buçuk matinesine mi?

— Hayır, oradan hayır yok. Kız mektebi daha paydos olmadı.

— Yahu, ne safsınız siz. Azıcık erkek gibi davranın.

— Haydi canım, kedi gibi, yetişemediğin ciğere pis deme... Kızlardan duygulanıyorsan, tanıdığın varsa, sen de dört buçuk matinesine kal...

Şimdi anladınız mı siz de, talebe argosu ne hale gelmiş? Bir de terimcilere kabahat buluruz. Onların hiç günahı yok. Terimce olsa da anlamıyacağız çocuğumuzun dilini, olmasa da!

İstanbul Muhabiri

000225

Öbör dünyan röportajlar

Ahmet Rasim

Yazan :
Salâhattin GÜNGÖR

Masanın verdiği cevabı alfabe sırasiyle kaydedince, ortaya şu isim çıktı: Ahmet Rasim!..

Hâlâ yeri bir türlü doldurulamıyan maruf İstanbul çocuğu..

— Hoş geldin üstad? derdemez masa, mevlevî dervişleri gibi dönmeğe başladı. Şehir mektupları muharriri kendi tarafından bestelenen:

**«Benim sen nemsin ey dilber
Deli gönlüm seni ister!»**

Şarkısını söylemiyor muymuş?. Sorduk:

— Şu deli gönlün ne istediğini hâlâ öğrenemedin mi hocam?

— Ne ğezer... O bana soruyor, ben ona soruyorum. Gönülle karşı karşıya geçip halleşiyoruz.

— Nasıl? Eskisi gibi yine çakıntı var mı?

— Ömer Hayyam «Allah, bizi bir kere sarhoş defterine kaydetmiş. İçkiyi bırakıp da onu yalancı mı çıkaralım? Hâşâ.» diyor. Eh.. âcizane biz de o büyük filozofun talebesi sayılırız.

— Rakının iyisini bulabiyor musunuz bari?

— Burada rakı yok. Ahret meyhanelerinin piri mugan'ları bize: «Kevser şarabı» veriyorlar. Koca bir havuz.. Tepeleme şarap dolu.. İçmekle biter gibi değil. Keskin bir içki ama, dünyadakiler gibi baş ağrısı vermiyor.

— Nasıl vakit geçiriyorsunuz, diye sorabilir miyiz üstadım?

— İş güç hak getire... Yiyip içip keyif çatıyoruz. Bütün tanınmış musiki üstadları burada: Hanende Karakaş, Kemanî Tatyos, Udî Arşak, Kemanî Kör Sabuh, Udî Nevres, hanende İbrahim, daha kimler yok. Geçen akşam, bizim eski göz ağrısı Nasip de gelmişti. Medet.. dediği zaman, acaba kimde can kaldı? Kâfir karıda ne ses var ya... O okudu, biz çektik. Böyle çağıra, okuya sabahı bulmuşuz.

— Oooh.. ooh.. Cennet safası desenize üstadım.

— Dünyada iken de böyle havuz başında demlendiğimiz zamanlar olurdu. Fakat ahretin demi de başka, devranı da.. Merdivenköyünde âyin yaparken yakalanan Sırrı baba, «âlem-i ab» nasıl olurmuş, gelsin de burada görsün. Ne karışanı var, ne sataşanı, ne polis var, ne kanun... Çamçağı elinle havuza daldır, daya çenene. Ağzının iki tarafından damlalarını akıta akıta sineye çek!

— Aman üstad, bu tarife bizim bile burada ağzımız sulandı. Handiyse, pılıyı pırtıyı toplayıp kapağı sizin tarafa atacağımız eliyor.

— Canı istiyen buyursun!.

— Üstadım, bütün eğlence saz faslından mı ibaret? Yoksa arasıra başka çeşit zevklere daldığınız da oluyor mu? Hurîlerle bir araya gelmek falan gibi...

— Onları bir kalemde geç... Burada her şey edeb dairesinde! Huri çok amma, hurîye sataşmaca, sulanmaca, sürtünmece yok. Hattâ van gözle bakmak bile yasak!

— Demek, sizin o taraflarda bizdeki gibi kız kaçırma vak'aları olmuyor?

— Kızı kaşırıp kim ne yapacak?.. Zevk namına ne varsa, hepsi manevi!..

— Siz dünyada iken yazı yazmadan duramazdınız. Orada da bir şeyler karalıyor musunuz?

— Malûm ya, ben kadın taifesine fazla düşkündüm. Sevdiklerimin hepsinden ayrı ayrı sitem görür, çile çeker, fakat yine de hiç birinden vazgeçemezdim. Vazgeçmek şöyle dursun, onlar tarafından aldatılmak bile bazan hoşuma giderdi. Geçen gece, cennetin televizyonlu radyosunda benim o meşhur şarkıyı çaldılar da can kulağiyle bir kere daha dinledim:

**Pek revadır sevdiğim ettiklerin,
Âşıkı günlerce beklettiklerin,
Gelmeyip ağyar ile gittiklerin..**

Görüyorsunuz ya... Biz, günlerce bekletilmekten, âdeta haz duyardık. Şimdiki âşıklar gibi, kafayı çekince soluğu hapishanelerde almazdık. (Vuslat) tan daha çok (hicran) bize zevk verirdi. Sevdiklerimizi öldürmeğe değil, onlara gülle dokunmağa kıyamazdık. Sırası gelince, uğurlarında seve seve ölürdük!

Damat — Bilsen sevgilim, evlenmek ne büyük saadet...

Gelin — Sahi mi hayatım?.

Damat — Tabiî ya, daireden bir maaş ikramiye verdiler!..

— Bizimki vaktiyle bununla muhalefete cevap verirdi....

— Şimdi?..

— ... Şimdi gene bununla muhalefet yapıyor!...

Sözü kısa keseyim: Biz severdik, sever.. Canla başla, kıyasıya ve ölesiye severdik. Burada da ikide bir âşıkdaşlığım depreşiyor. Hemen elime kalemi alıp masanın başına geçiyorum.

— Yeni bir eser mi hazırlıyorsunuz?

— ... Gibi bir şey.. Vaktiyle eski sevdalardan bahseden bir (Fuhşu Atik) im vardı. Sonradan yeni sevdaları kısaca anlatan, (Fuhşu cedit) i yazdım. Şimdi de kitabımın üçüncü cildini hazırlamakla meşgulüm.

— Nelerden bahsediyorsunuz?

— Zamanenin alâminüt aşklarını yazıyorum. Plâjda başlayıp sinema locasında biten aşkları!.. İşte kitabımdan size bir kaç pasaj:

«Genç kadın, onu hiç bir yerde görmemiş, hattâ bir kere olsun göz göze gelmemişti. Fakat kendisine sokakta rastlayınca birden bire içini çekti: «Ah, sevgilim!» diye hakırarak boynuna sarıldı. Erkek hiç ses çıkarmadı. Kadını kolundan tutup bir apartımanın kapısından içeri soktu. Bir saat sonra, dışarı çıktıkları zaman birbirinin kanına susamış iki canavar gibi bakıştılar. Erkek cebinden sustalı çakısını çıkardı ve tıpkı bir tavuk boğazlar gibi...»

«Deli gibi sevişiyorlardı. Kadın durmadan: «Beni öldür! Öldürsene beni...» diye yalvarmağa başladı. Erkek: «Hayır! dedi, senden önce başkasına söz verdim. Onu öldürmeğe gidiyorum...»

Ve sevgilisinin ricalarına kulak asmıyarak, gözleri dışarı uğramış bir halde, evden fırladı gitti..»

İşte bizim «Ültra modern fuhş» buna benzer hikâyelerle dolu...

— Üstadım. Şu sarhoşların kusturulmasına ne buyurursun?

— Valinizin bazı icraatı hoşuma gidiyor ama; iğne ile murdar iliklerden su aldırmasını, meyhaneleri bastırıp adam kusturtmasını ne yalan söyliyeyim, beğenmedim. Rakının pırlanta fiyatına satıldığı devirde, doğrusu yaraşıksız bir iş.

— Ahretten bir kaç havadis daha verseniz, pek memnun olurduk.

— Vallahi, ne anlatayım, bilmiyorum ki... Eski kafadarlarla biraradayız. Andelip, Ada şairi Celâl, Muallim Naci, Hattâ Ahmet Mithat Efendi sık sık ziyaretime gelirler. Şair (Hayret) de bir başka âlem.. Sakalını sıvazlaya sıvazlaya bize akıl dersi veriyor. Şehzadebaşındaki Çaycı Hacı Reşidin Kel Hasanla geçen akşam sunturlu bir kavgasına şahit oldum. Reşit, elindeki gülü, Hasanın burnuna tutarak: «Kokla şunu!» dedi. İşte bütün kabahati bu... Gül, eski harflerde Kel gibi okunduğu için Hasan, bundan başının kelliğine bir târiz mânası çıkararak Reşidin üstüne saldırdı. Gırtlak gırtlağa geldiler. Ayırıncıya kadar akla karayı seçtik.

Hasılı, tarih tekerrürden ibaret derler ya.. Şu öteki dünya da, yaşadığımız eski dünyanın mâna ve mahiyetini değiştirerek devamından başka bir şey değilmiş!» Ahmet Rasime:

— Geceniz hayır olsun üstadım!.. diyerek masadan çekildik.

000226

Vagonda bir müşaare

(Vak'a Haydarpaşa - Ankara yolunda, yataklı vagonlar katarının lokanta kısmında cereyan eder. Lokanta kalabalık. Hüsnü Yaman bir masa başında. Kasım Gülek'le Ahmet Tahtakılıç, yersizlik hasebiyle Hüsnü Yamanın masasına misafir olurlar).

GÜLEK

Ara seçimdenberi müşerref olmamıştım
Ne Ahmet Tahtakılıç, ne Hüsnü Yaman ile

TAHTAKILIÇ

Kıyamet âlâmeti sayılmazsa ne mutlu
Bir sofrada muhabbet iki hasmı can ile.

YAMAN

Nasıl günler geçince eksilirse muhabbet,
Husumet de kaybolur mururu zaman ile

GÜLEK

(Pencereden dışarıya bakıp murakabeye dalar.)

Bir lâhza istihare etmeme müsaade:
Cevabını vereyim şeften istizan ile...

TAHTAKILIÇ

Henüz şeflik devrini geçirmemiş komşumuz,
Susması, konuşması hususî ferman ile.

YAMAN

Onun hareketiyle sizin beyanınızı
Gazeteye vermeli bir resmî ilân ile!

GÜLEK

(Hayalât ile konuştuktan sonra kendine gelerek:)

Muhabbetle husumet belki bitip tükenir,
Fakat sönmez ihtiras ateşi tufan ile.

TAHTAKILIÇ

Aldığınız bu ilham beni benden geçirdi,
Çünkü geçmiştir ömrüm bu çeşit isyan ile.

YAMAN

Bu isyana kale mi dayanır yeryüzünde?
Ömrünüz parti parti geçiyor seyran ile!

GÜLEK

Şaşarım danışmadan böyle konuşmanıza
Osman Bölükbaşıyla, Refik Koraltan ile.

TAHTAKILIÇ

Bizde kaç üye varsa o kadar da şef vardır
Nuri Leflef müsavi Sadık Aldoğan ile!

YAMAN

Hacet mi var düşünmek dururken danışmaya?
Yeter ki birlik olsun lisanlar iz'an ile!

GÜLEK

Ne dersiniz gensoru önergesi hakkında?
Reddindeki esbabı anlasak yâran ile.

TAHTAKILIÇ

Hem derler ki, tenkidsiz yaşıyamaz iktidar;
Hem tenkidi susturup vururlar bin can ile..

YAMAN

İktidar, yol verirken iz'anlı tenkidlere,
Kızanlar üşüşüyor meydana kazan ile!

GÜLEK

Bu hesaba göre biz, yeniçeri ocağı;
Siz de nizamı cedid, Rusçuklu âyân ile..

TAHTAKILIÇ

Ben kavuğu boğmasam kavuk beni boğacak;
İşin hulâsası bu, yüzde kırk noksan ile.

YAMAN

Hah, şunu bileydiniz... Artık bu bilginizi
Birlikte kutlayalım birer tas ayran ile!

(Yeni münakaşalara girişmek üzere gelen çorbayı içmeye koyulurlar)

SİYÂSİ

Dikenler çiçekler

Yeni aşk, eskisini kovar!..

※

Sevilmek ümidi olmasa, hiç kimse sevmez!

※

Aşk, artmazsa eksilir!

※

Aşk, bir hummadır: İradenin hiç bir tesiri olmadan parlar ve söner!

※

Güzellik, bir saadet vadidir!

※

Korku, tehlikede değil, içimizdedir.

※

Aşk, uçurumun kenarında açmış, rengi, kokusu eşsiz bir çiçektir. Onu koklamak için, uçuruma yaklaşmayı göze almak lâzım...

※

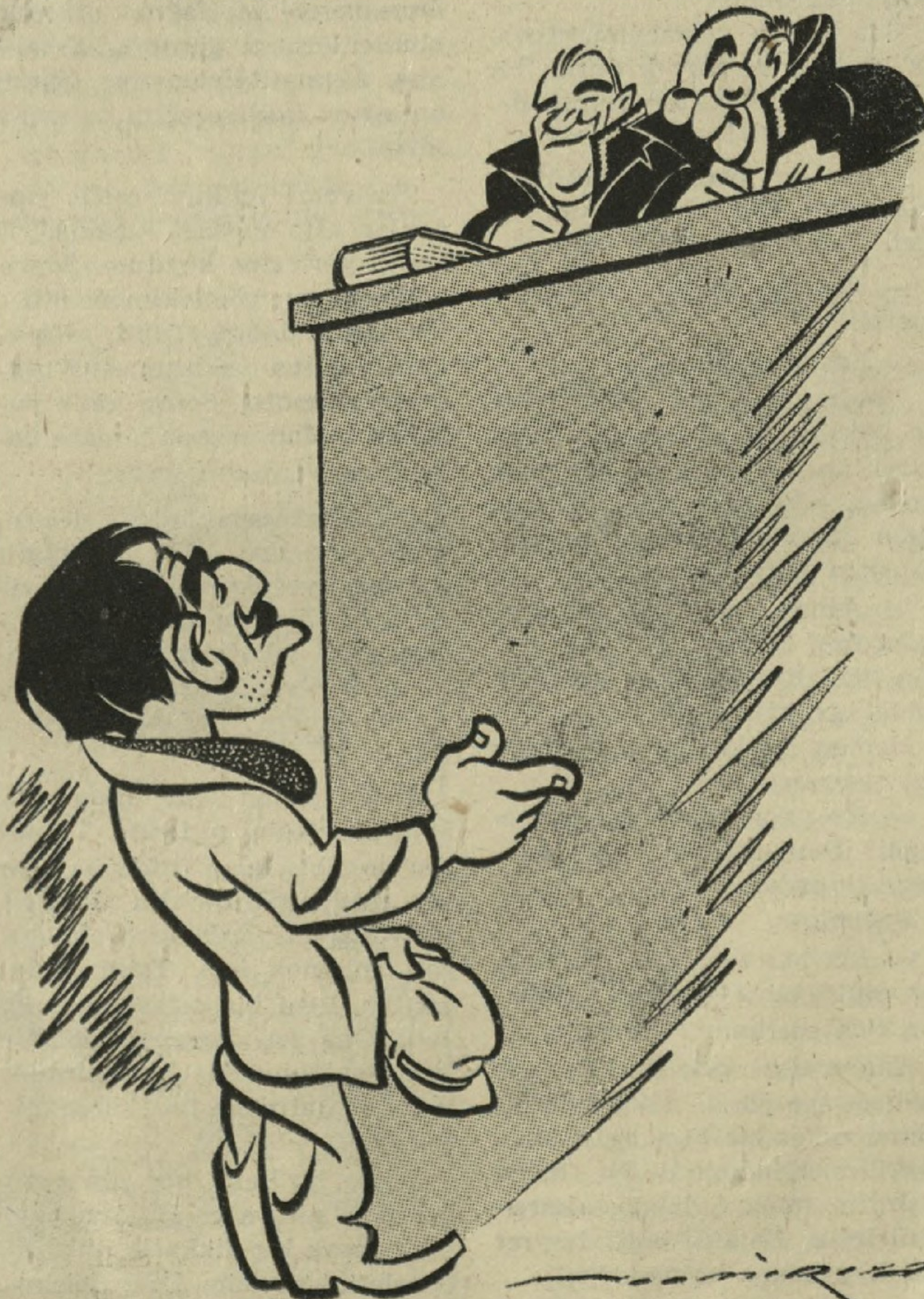
Eski sevgililere karşı duyulan kinler, bir yangının henüz sönmemiş kıvılcımlarıdır.

※

Aşk, hayatın ilk mucizesidir.

※

Gözyaşı, sevişenlerin tebessümüdür.

— Amerikan bahriyelilerinden neye fazla para aldın?..
— Ne yaparsın reiz bey, bize de Marşal yardımından arasıra bu düşüyor!..

İdeal bir koca mısınız?..

Aşağıdaki soruların altısına «evet» cevabı verdiğiniz takdirde ideal kocasınız demektir.

1 — Kaynananız ziyaretinize geldiği zaman güler yüzle karşılıyabilir misiniz?

2 — Mektubunuzun ve sair evrakınızın karınız tarafından sansüre tâbi tutulmasına muvafakat eder misiniz?..

3 — Yanık, tatsız, tuzsuz dahi olsa, karınızın pişirdiği yemekleri iştah ile yer misiniz?

4 — Günde bir kereden fazla evlendiğinize pişmanlık duyar mısınız?.

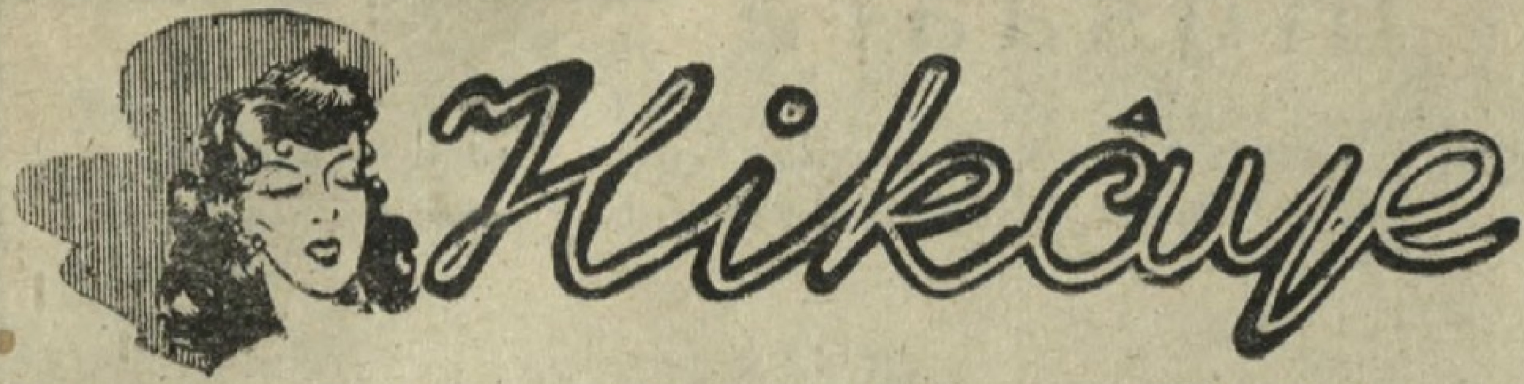
5 — Eşinizin yanında kendinizi, solda sıfır sayar mısınız?

6 — Karınızın sizi adam yerine koymamasına gücenir misiniz?

7 — Komşunun tavuğu size kaz görünmez mi?

8 — Karınızın üzerinize fırlattığı tabak ve çanakları gülümseyerek ve uysallıkla karşılar mısınız?

000227

Suzan'dan Neclâ'ya Mektup!

Yazan : Server BEDİ

Neclâcığım,

Geçen mektubunda soruyor - sun: (İstanbulda koca buhranı devam ediyor mu? Senin gibi güzel ve sevimli kızlar nasıl kocasız kalırlar?)

İçimi çekerek cevap vereyim:

Evet, İstanbulda koca buhranı devam ediyor ve benim gibi güzel, sevimli (mektubunda unuttuğun bir sıfatı da ilâve edeyim) zeki kızlar bile kocasız kalıyorlar.

Koca bulmak artık fabrika kurmak, ticaret yapmak gibi şahsî bir teşebbüs mevzuu haline geldi. Kollarını sıvayıp koca peşine düşmezsen avucunu yala. «Saçlarıma ak düştü» şarkısını söyliye söyliye oturup dursun.

Şimdi sana bir maceramı anlatayım da, o zümrüt gözlerin büyüye büyüye dinle beni:

Bizim mahallede yeni ve cici bir apartıman yapıldı. Sahibi genç ve güzel bir mühendis. Bekâr. partımanının birinci katında, tek başına oturuyor. Tek başına, çünkü, yanında hizmetçi durmuyormuş. Ondan kaçıp bize gelen bir hizmetçiden öğrendim: Çok titizmiş. Meselâ, halının üstünde bir iplik parçası görse, duvardaki levhalardan biri azıcık iğri dursa, tablaların içinde biraz kül olsa sinirlenirmiş. Fakat kendisi hiç ev işlerine el sürmez, kahvesini bile pişirmezmiş. İşte, ben bunları öğrenir öğrenmez, ne yapsam beğenirsin? Çat kapı, Haldun beyin apartımanına damladım.

Hizmetçisi olmadığı için, kapıyı bana kendisi açtı.

— Beyefendi, dedim, sizin karşıki daire boşalacakmış, kiralık mıdır?

— Evet, hanımefendi.

— Görebilir miyim?

Haldun bey düşündü. Üstünde rob döşambr vardı. Bir elile kaşlarının üstüne düşen koyu sarı saçlarını arkaya attı:

— İçeride kiracılar var, dedi, fakat orası da burasının aynıdır. İsterseniz bizim daireyi geziniz.

— Hayhay.

İçeriye girdim. Evvelâ küçük bir holden salona geçtik. Yerlere, mobilyalara, duvarlara bütün dikkatimle bakıyordum. Bir adım ötede kanapenin önünde bir iplik parçası gördüm, hemen koşup yerden aldım.

Haldun bey sıçradı.

— Ah! dedi, kusura bakmayın, adamsızım.

Ben cevap vermedim, duvara koştum ve çarpık duran bir levhayı düzelttikten sonra dedim ki:

— Siz de benim kusuruma bakmayın. Hiç dayaramam, hemen düzeltirim. Çok titizim.

— Ben de öyleyim. Teşekkür ederim.

— Estağfurullah.

Oradan mutfağa gittik. Bir de baktım ki adamcağız biraz evvel kendisine kahve pişirmek istemiş, becerememiş, havagazının önündeki bembeyaz fayansları berbat etmiş.

— Aman, aman, aman! diye bağırdım. Bu ne? Durun şurasını temizliyeyim. Size kendi elimle bir kahve pişireyim.

Hemen işe başladım. Haldun bey şaşırmış:

— Ne yapıyorsunuz, hanımefendi? Beni mahcub ediyorsunuz, diyordu.

Bağırdım:

— Siz buradan çıkın. Erkekler mutfağa yakışmazlar. Çıkınız, rica ederim.

Adamcağız çekildi. Ben de mutfağı bir güzel temizledikten sonra, enfes bir köpüklü kahve pişirdim. Kendime de bir fincan pişirdim tabiî. Salonda, karşılıklı içtik. Haldun bey, hayret içinde yüzüme bakıyor:

— Ne sürpriz! diyordu. Kimsiniz siz Allahaşkına, niçin geldiniz? Bir dost şakası mı?

— Vallahi değil, beyefendi. Ben ev kadınlığına bayılırım. Duramam. Mutfağın ofisinde gömleklerinizi gördüm. Yıkanmış, fakat ütülenmemiş. Şimdi onları da ütüliyeceğim müsaadenizle.

Kahvemi içtikten sonra fincanları alıp mutfağa koştum, yıkayıp yerlerine koydum. Sonra adamcağızın gömleklerini ütü - lemeğe başladım. Tabiî, çalışırken, yanıma yaklaşmasına müsaade etmedim. Sonra gidip yatağını topladım. Apartımana çeki düzen verdikten sonra:

— Allahaısmarladık, dedim, gidiyorum ben. Kim olduğumu öğrenemiyeceksiniz. Yarın yine geleceğim ve adam bulamamışsanız işlerinizi göreceğim. Para, hediye, hâtıra, hiçbir şey kabul etmem. Allahaısmarla - dık.

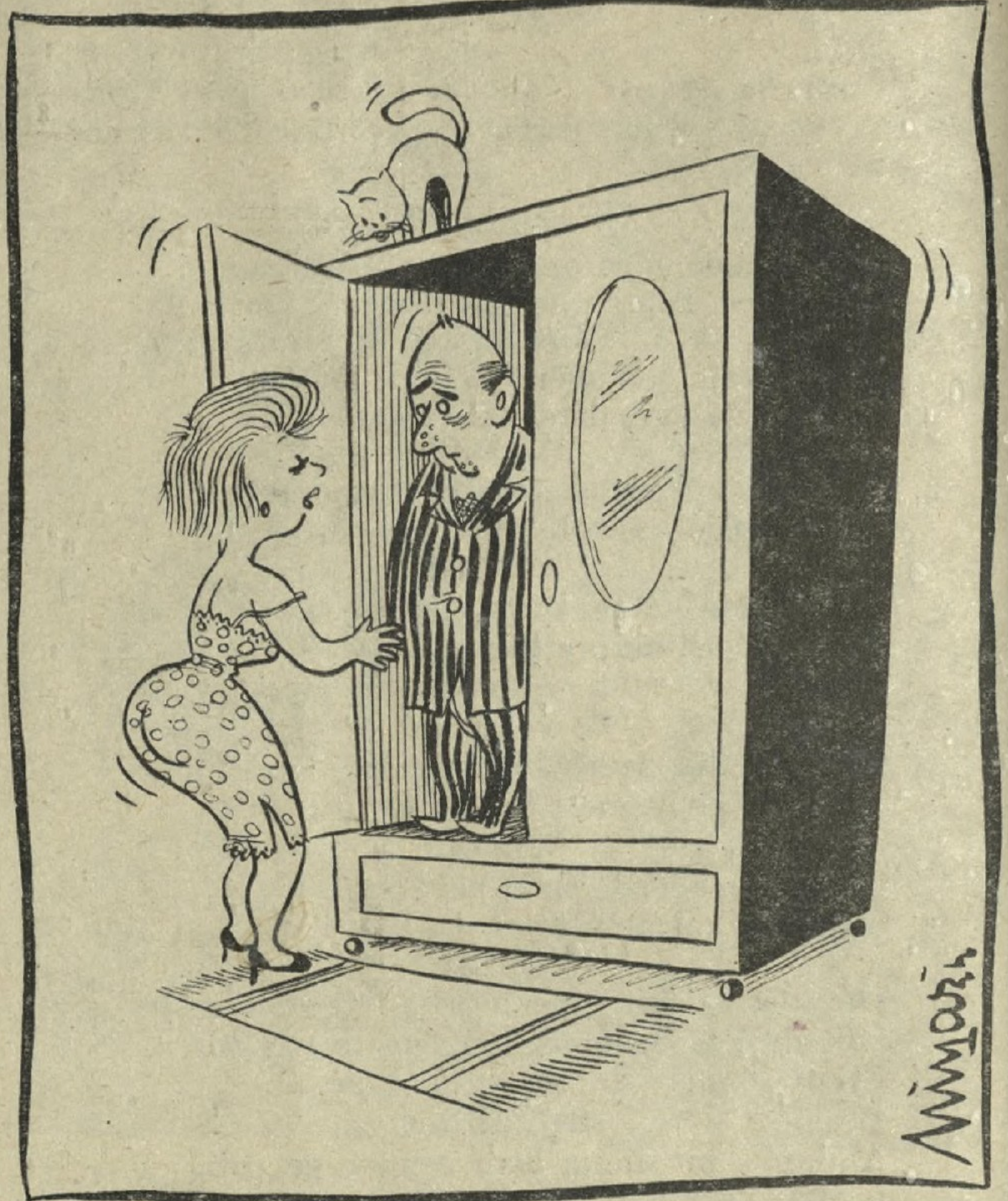
Ertesi sabah daha erken gittim. Kahvesini pişirdim. Bu sefer de elbiselerini ütüledim. Görsen pırıl pırıl. Bayıldı Haldun bey. Yalvarıyordu kim olduğumu anlamak için. Tabiî söylemedim. Beni bir defa öpmek istedi. Ona son derece ciddî bir kız olduğumu da hissettirdim. Karşıki daireden hiç bahsetmiyordum.

Böyle, bir hafta, her gün muntazaman gittim ve Haldun beyi çıldırtacak bir dikkatle, titizlikle işlerini gördüm. Her gidişimde taze çiçekler de götürüyor ve vazolara koyuyordum. Kim olduğumu anlamak için ve hiç değilse, parmaklarımın ucunu öpmek için nasıl yalvarıyordu, bilsen... Ben her gün başka bir elbiseyle, her gün zarif ve güzeldim.

Nihayet... Neclâcığım, seni daha fazla merakta bırakmak istemem. Haldun bey benim için artık sadece Haldundur. Her şey hazırlandı. Önümüzdeki cumartesi günü evleniyoruz.

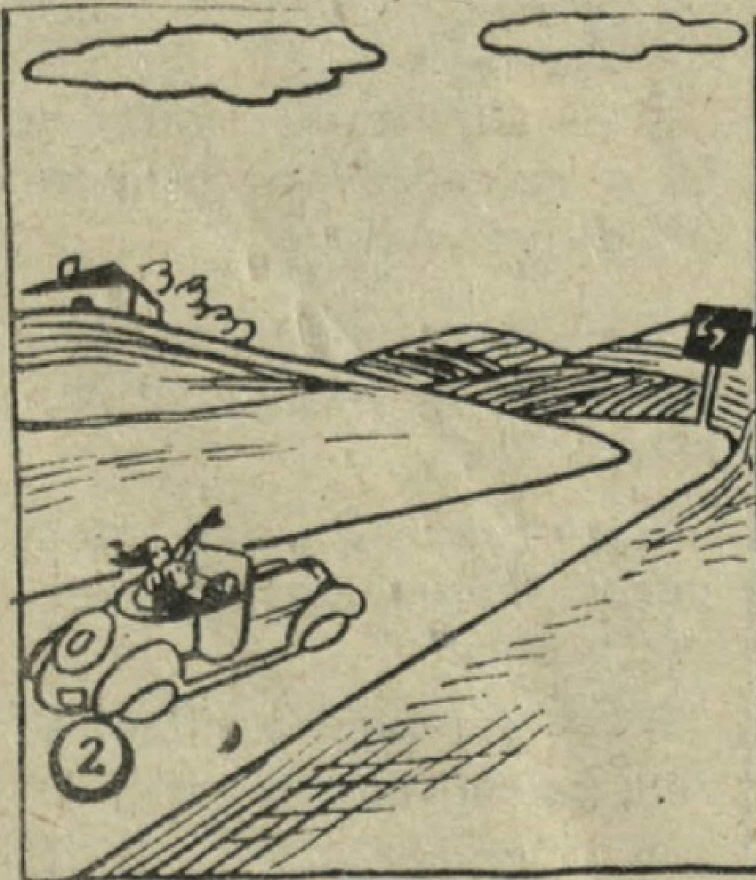
Evleniyoruz, fakat İstanbul - da koca buhranı devam ediyor. Artık kızların evlerinde oturup gökten bir koca inmesini bekledikleri devir geçti. Koca bulmak için, toprak altında maden arar gibi, petrol arar gibi, Hitit imparatorlarından birinin kafatasını arar gibi şahsî teşebbüs ve gayret lâzım.

Suzan

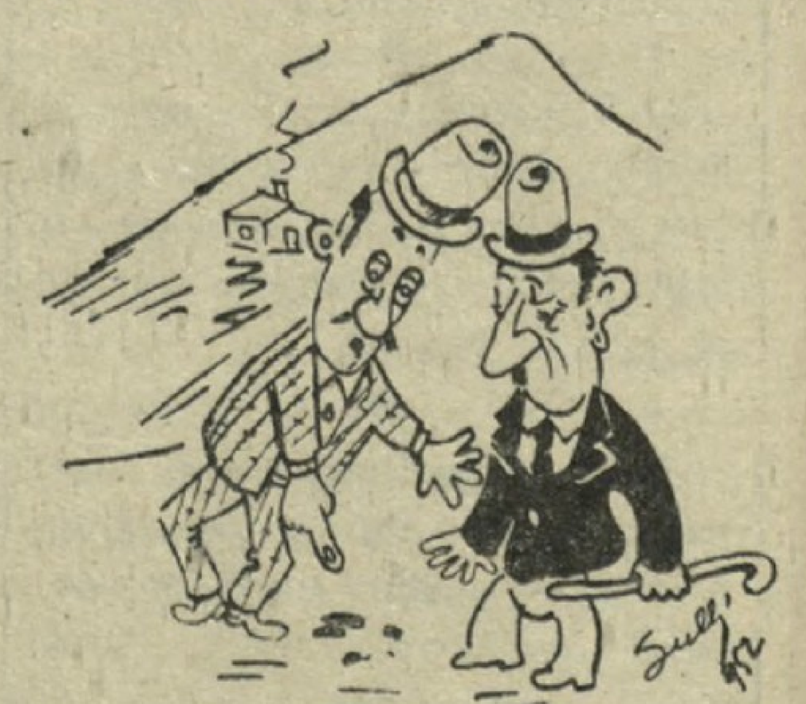
— Artık çıkabilirsin kocacığım, yeni kontratı ev sahibine imzalattım!...

MÜSABAKAMIZ : 2

Mizahçı mısınız?..

Sizin Köşe:

— Burası ya Sarıyer olacak, ya Malatya...

— Sahiiii... Yerde kan damlaları var!...

000228

Maktu Fiat!..

Harp seneleri sırasındaydı. Hani ihtikârla sözüm ona mücadele ettikleri günlerden bir gün bir adam dükkâna girdi. Acayip kılıklı ihtiyarın biriydi. Yetmişine merdiven dayamış... Kulağı da biraz ağır işitiyordu. Sırtında siyah bir kostüm, çizgili mavi bir gömlek vardı. Göm leğin boynuna kolalı bir beyaz yaka takmıştı. Gözünde kelebek gözlük, elinde şemsiyesiyle tipti yani.

Dükkânın tenha bir saatiydi. Nedense o gün müşteri pek az gelmişti, zaten. Onun için hemen yerimden fırladım ve onu âdeta yerlere kadar eğilerek, hürmetle karşıladım.

Adam dosdoğru dükkânın içki duran tarafına gitti. Her çeşit içki şişesini uzun uzun gözden geçirdi. Nihayet bir kırmızı Kavaklıdere şarabı şişesinde karar kıldı.

— Kaç para? diye sordu.

Bu sual biraz tuhafıma gitti. Kırmızı Kavaklıdere şarabının fiatını bilmiyen yok sanırdım. Her neyse, «Dört buçuk lira», dedim.

Adam kendi kendine başını salladı. Sonra:

— Teşekkür ederim, bir düşüneyim, dedi ve çıkıp gitti.

Böylelerini çok görmüşüzdür!

— Parasızın biri, diye düşündüm, sonra adamcağızı unuttum, gitti.

Tam bir hafta sonra gene geldi. Aynı sahne yeni baştan tekrar edildi. Adam doğru içkilerin önüne gitti ve hepsini uzun uzun gözden geçirdi. Nihayet ayni kırmızı Kavaklıdere şişesinde karar kıldı ve:

— Kaç para? diye sordu.

Söyledim.

— Teşekkür ederim, bir düşüneyim, dedi ve çıktı, gitti.

Arkasından gülümsiyerek baktım. Herhalde biraz aklından zoru vardı, biçarenin!

Ertesi hafta muayyen saat yaklaştıkça gayriihtiyarî sabırsızlanmağa başladım. Acaba gene gelecek miydi? Gelince gene aynı şey mi olacaktı?

— Sen bizim kızın gönlünü çalmışsın...
— Vallahi yalan...
— Sus, yemin etme, şimdi üstünü ararım haaa!..

YAZISIZ!..

Hakikaten de adam, hemen dakikası dakikasına aynı saatte çıkageldi. Şimdi öteki arkadaşlar da onu öğrenmişlerdi. Belli etmeden bizi seyrediyorlardı.

Gene aynı sahne tekrarlandı. Etrafa bakış, aynı şişede karar kılış, fiata dair aynı sual, aynı cevap. Ve en son gene aynı cümle:

— Teşekkür ederim, bir düşüneyim.

Bu garip ihtiyar artık bizim için bir muamma haline gelmişti. Niçin aynı şişeyle aklını bozmuştu? Niçin ille onun fiatını soruyordu? Şaraplar her yerde aynı fiata değil miydi, zaten? Arkadaşlar arasında, adam acaba eninde sonunda şarabı alacak mı, almıyacak mı? Alacaksa kaç defa daha geldikten sonra alacak? gibi yarı şaka bahse tutuşanlar bile vardı.

Kırmızı Kavaklıdere şişesi nasıl bir ihtiyarın zihnini sarmışsa, onun ziyaretleri de benim zihnimi sarmağa başlamıştı. Artık hafta olacak, gene gelecek, gene aynı şeyi soracak diye düşünmekten başka bir şey yapamaz olmuştum, âdeta.

Derken bir gün aklıma bir şey geldi. Bu ekzantrik ihtiyara bir oyun oynamak herhalde eğlenceli olurdu. Hemen plânımı arkadaşlara anlattım. Adamın geleceği günü ve saati iki misli sabırsızlıkla beklemeğe başladık.

İhtiyar bermutat, tam zamanında geldi.

Ben hemen ileri atılıp onu karşıladım. Arkadaşlar belli etmeden etrafımızı almışlar, bizi seyrediyorlardı.

Aynı oyunu yeni baştan oynadık. İçkiler gözden geçirildi ve nihayet bakışlar aynı kırmızı Kavaklıdere şarabına takıldı, kaldı.

— Kaç para?

Gözlerinin içine bakarak, «Yedi buçuk lira!» diye cevap verdim.

İhtiyarın ağzı bir karış açık kaldı.

Bir an bana baktı, sonra hiç bir şey demeden çıkıp gitti.

Kapı onun arkasından kapanır kapanmaz kahkahaları koyuverdik. Fiatı her zamankinden farklı ve fazla söyleyince yüzünün aldığı ifadeyi görecektiniz!

Aramızda, acaba bir dahaki haftaya ihtiyar gene gelecek mi diye bahse tutuşmağa başladık.

Ertesi gün fiatları murakabe komisyonundan iki adam geldi. Bizim dükkânda ihtikâr yapılıyormuş diye şikâyet edilmiş de...

Şeytan

□

YA PARANI...

Geç vakit eve dönen koca, büyük bir korku ve heyecan içinde karısına anlatıyordu:

— Sorma başıma gelenleri... Yolda bir karmanyolacı önüme çıktı. Bıçağını çekip ya paranı, ya canını dedi..

Karısı, sözünü kesti:

— Tabii, aptallık edip paranı verdin, değil mi?

000229

— Siz Üsküdara çıkacak mısınız...
— Zarar yok, dönüşte çıkarım!...

Meziyet

Süheylâ ile Neclâ dertleşiyorlardı:

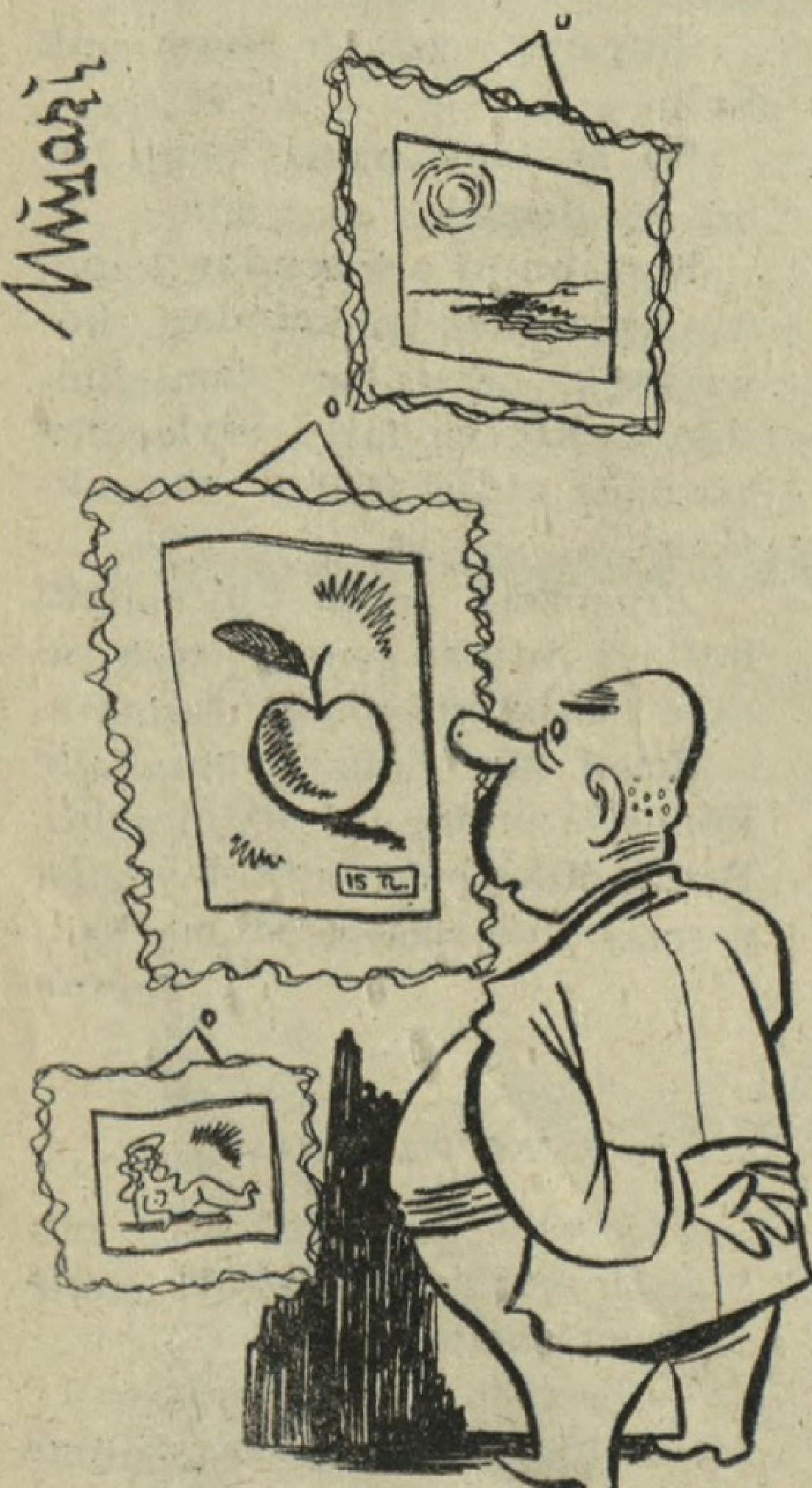
— Neden nişanlanmak için Ahmedi Mehmede tercih ettin?.

Neclâ güldü:

— Ahmedin meziyeti Mehmette yoktu da ondan..

— Neydi o meziyet?

— Beni istedi!

— Bir elma on beş lira ha?.. Bunlar deli midir nedir, köşedeki manav kilosunu doksan'a veriyor!..

★ YÜKSEK SOSYETEMİZ ★

İkinci Balayı!

Bir şekerci ailesi var İstanbulda. Yook, öyle Hacı Bekir gibi babadan, dededen şekerci değil... Anlatması uzun, acayip bir iştir bu.

İşte, bu şekerci ailesinin servet başına mı vurmuş, nedir, bir yandan kızı, bir yandan oğlu, rezalet çıkarmadan duramıyorlar.

Geçen yıl, gazetelerde bir havadis okuduk: Bay Şekercizade, Holivottan getirdiği emekli yıldızdan ayrıldı!

İki hafta evvel, gazetelerde başka bir havadis gözümüze battı: Bay Şekercizade, Holivottan getirdiği emekli yıldızla tekrar birleşti ve ikinci bal ayı seyahatine çıktı!.

Eh, bu da rezalettir ama, küçük rezalet. Asıl büyük rezalet bundan sonra, bay Şekercizadenin gazetelere verdiği beyanat ile başlıyor:

Meğer kendileri askerlik çağına girince, neferlikten kurtulup Yedek Subay olmak için Amerikalı madamasını yalancıktan boşayıvermişmiş!

Sonra, altı ay mektep, altı ay kıta hizmeti tamam olunca, zaten devlethanede bekliyen sevgiliye bir göz işareti çakıvermiş:

— Haydi evlenme dairesine!

Peki, sussana a küçük bey!..

Hayır, mademki zengindir, söylemek de, tenkit etmek de onun hakkı...

Ve, yabancı kadınlarla evli erkeklere subaylık hakkı vermeyen kanunlarımızı tenkit ediyor. Hem de bizi Amerikalılara jurnal eden bir ağızla!..

Millî Müdafaa Bakanından rica ederiz, sahte talâkla resmî makamları aldatan bu operet zabitinin, kasaturayı beline, tüfeği eline verip, askerliğini baştan yapmak üzere:

— Yallah alaya!.. desin.

Şekerci ailesinin akidesi bozuk oğluna bu lâyıktır.

AKBABA

Yeni darbımeseller

Herkese dost olan kimseye dost değildir.

—ooo—

İki kadının bildiğini yedi mahalle biliyor demektir!

—ooo—

Sabreden derviş, sıkıntıdan gebermiş!

—ooo—

Ağaç devrilince dallarını pay ederler.

—ooo—

Allah cevizi verir ama kabuğunu kırmaz.

—ooo—

Kendi bitli olan elâlemi kaşınıyor sanır! Karga

Teminat

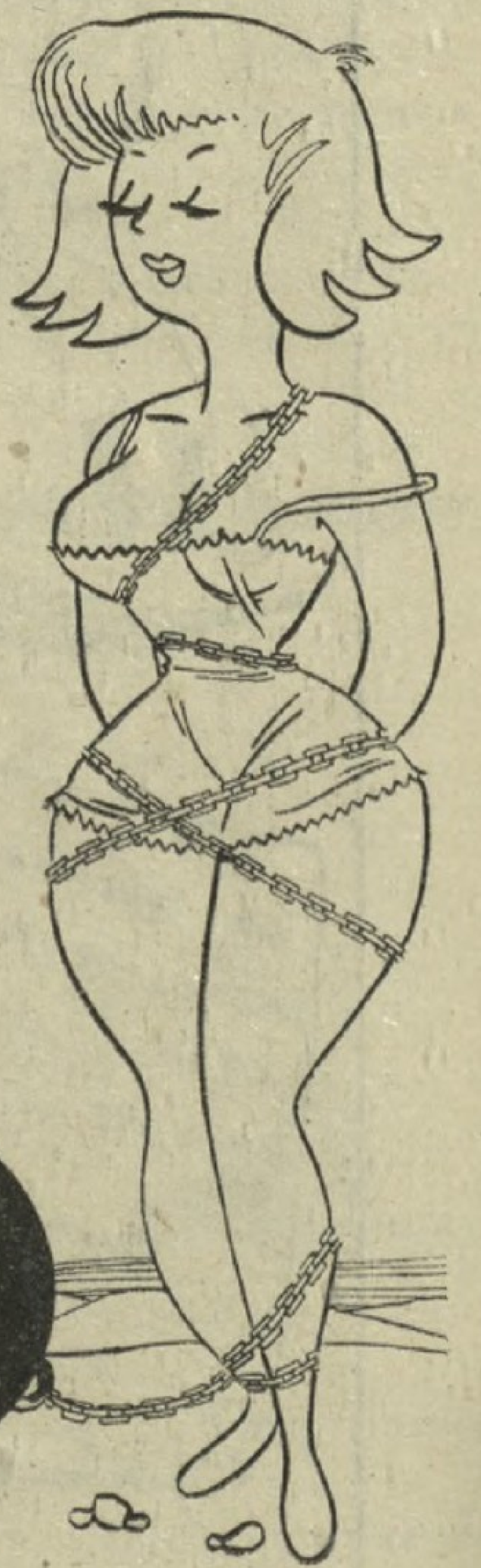
Meşhur traşçılardan biri, bir ahbabını ziyarete gitmişti. Kapıyı, ahbabın küçük oğlu açtı:

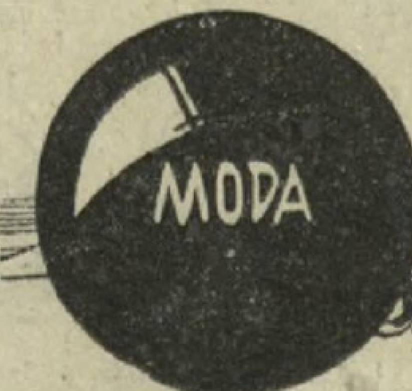
— Babam evde yok! dedi.

Traşçı takılmak istedi:

— Yani öyle de diye mi tembih etti?

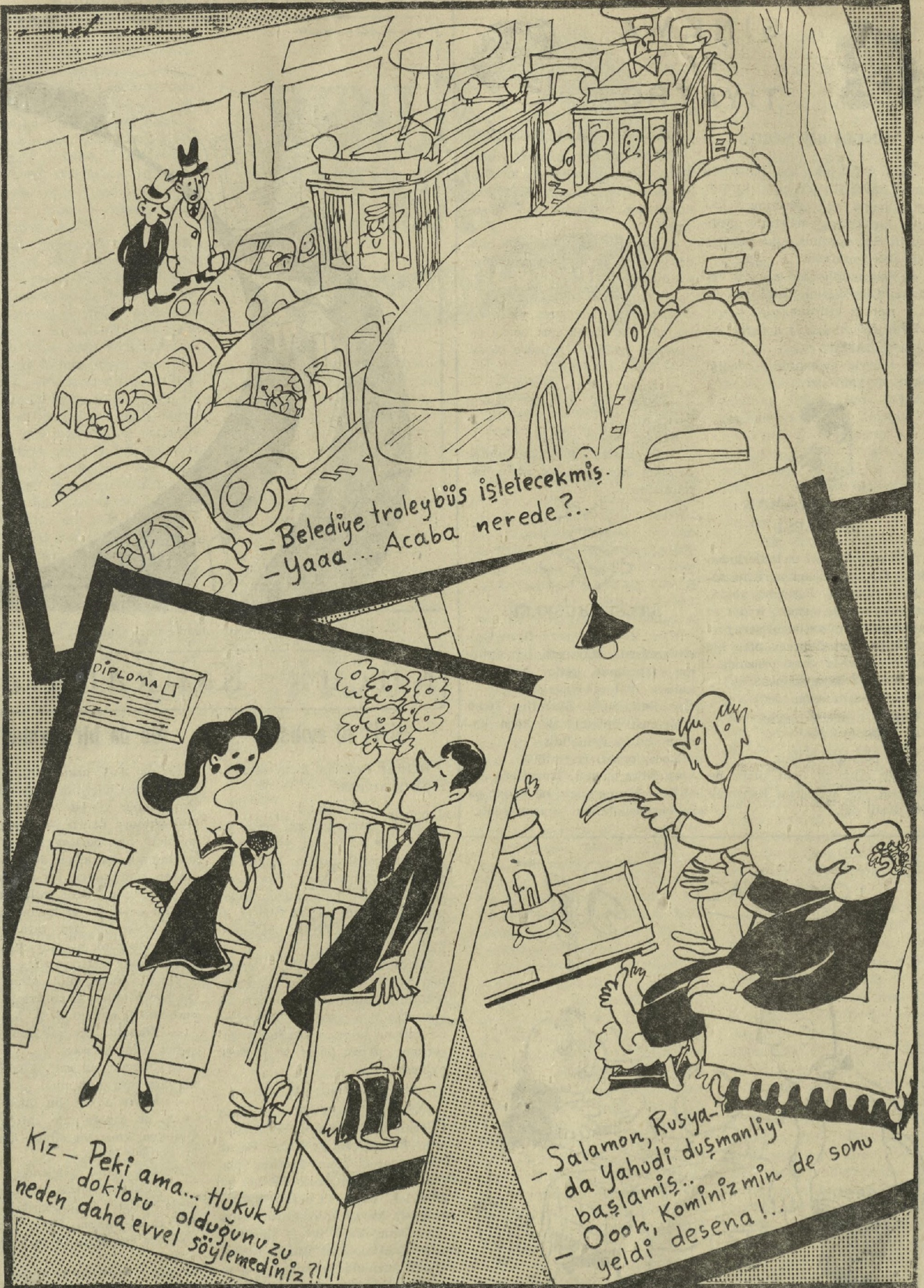
— Vallahi evde yok amca... Sizin geldiğinizi görünce hemen sokağa çıktı.

Bahtiyar esir!..

000230

Haftanın Karikatürleri...

000231

SINEMA VE TİYATRO

İĞNELİ BİR SORU!

Sezai Solelli bir çay ziyafetine davet edilmişti. Yanına, kırkını aştığı halde, genç görünmeğe çalışan bir kadın artistimiz oturmuştu. Söz arasında, eski güzellerden olan sanatkâr:

— Size mühim bir havadis vereyim: Güzelliğimi yirmi bin liraya sigorta ettirdim..

Dedi. Solelli maruf artistimizin yüzüne bakarak:

— Sigorta şirketinin ödediği parayı ne yaptınız?.

AÇIK KAPAMAK MESELESİ

Şehir Tiyatrosu artistlerinden bir gurup, memleket haricine seyahate çıkmıştı. Pasaport yoklamasında ecnebi memur, kadın sanatkârlarımızın yaşlarını soruyordu. Hemen hepsinin cevapları birdi: On sekiz ile yirmi arasında... Sıra Vasfi Rızaya gelince:

— 215 yaşındayım, dedi.

Memur hayretle sordu:

— Nasıl olur?

Vasfi boynunu büktü:

— Ne yaparsın, dedi, bizim hanımların yaş açıklarını kapamak bize düştü de!..

HAYAT VERİCİ ESER

Genç muharrir, nihayet rejisör Baha Gelenbeviyi evinde kıstırmaya muvaffak olmuştu. Koltuğuna sıkıştırdığı bir senaryoyu göstererek:

— Bu eseri tam bir sene içinde yazdım, dedi. Size okuyayım da dinleyin..

— Ya!.. Peki, okuyun..

Muharrir, senaryoyu okumaya başladı. İki buçuk saat sonra nihayetine gelince rejisöre sordu:

— Nasıl buldunuz?

— Hayat verici bir eser..

— Sahi mi dediniz? Hayat verici mi?..

Rejisör başını salladı:

— Şüphesiz... Uyandığım zaman kendimi bambaşka bir adam hissetmiştim..

ATEŞLİ BUSELER!

Karı koca bir yerli filim seyrediyorlardı. Hararetli bir öpüşme sahnesinde, kadın, kocasının kolunu dürterek yavaşça:

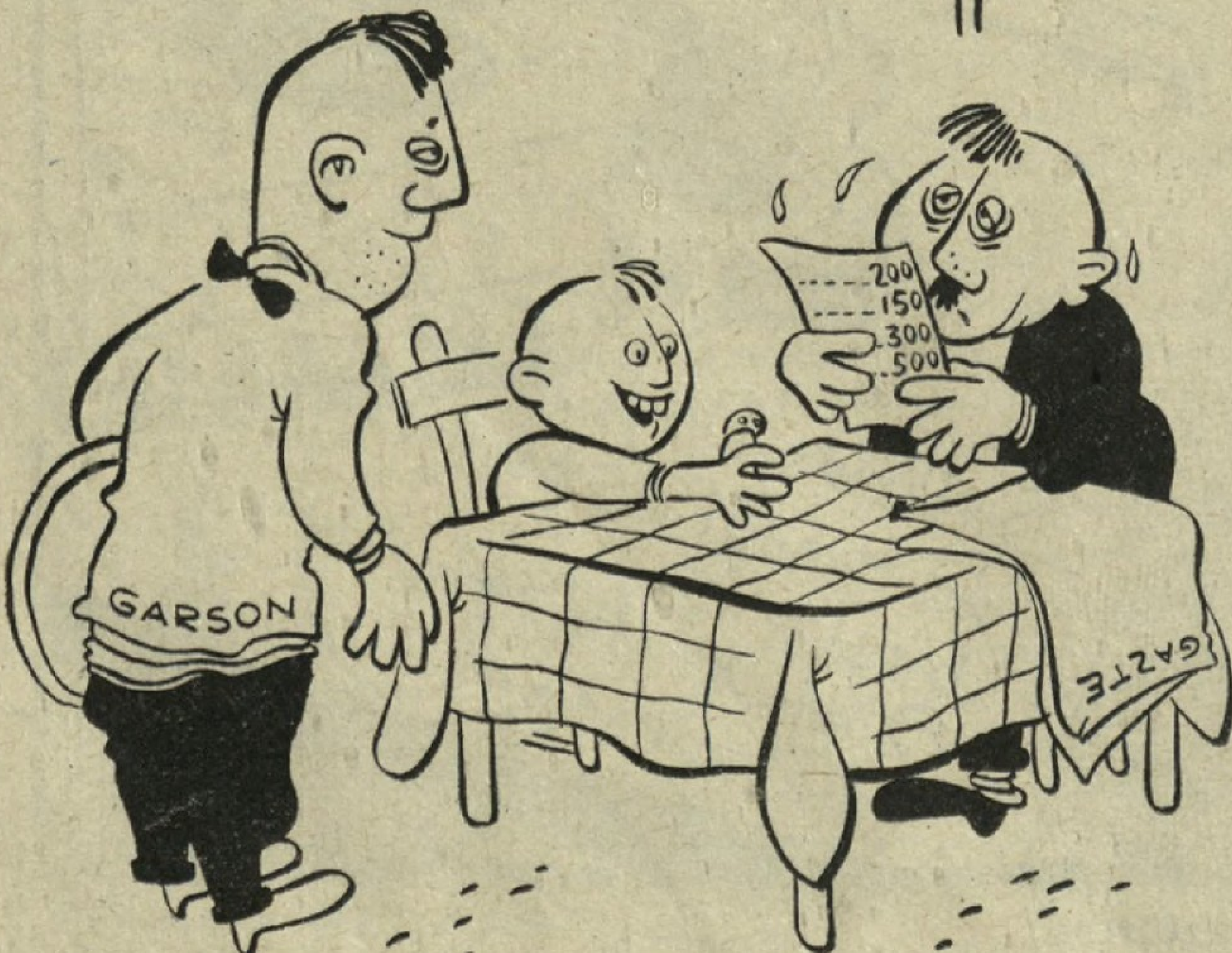
— Bak, dedi, Muzaffer Tema eşini nasıl öpüyor? Bir koca, karısını böyle öpmelidir.

Koca, omuzlarını silkti:

— Filim şirketi, Muzaffere, eşini böyle öpmesi için ne kadar para veriyor, biliyor musun sen!..

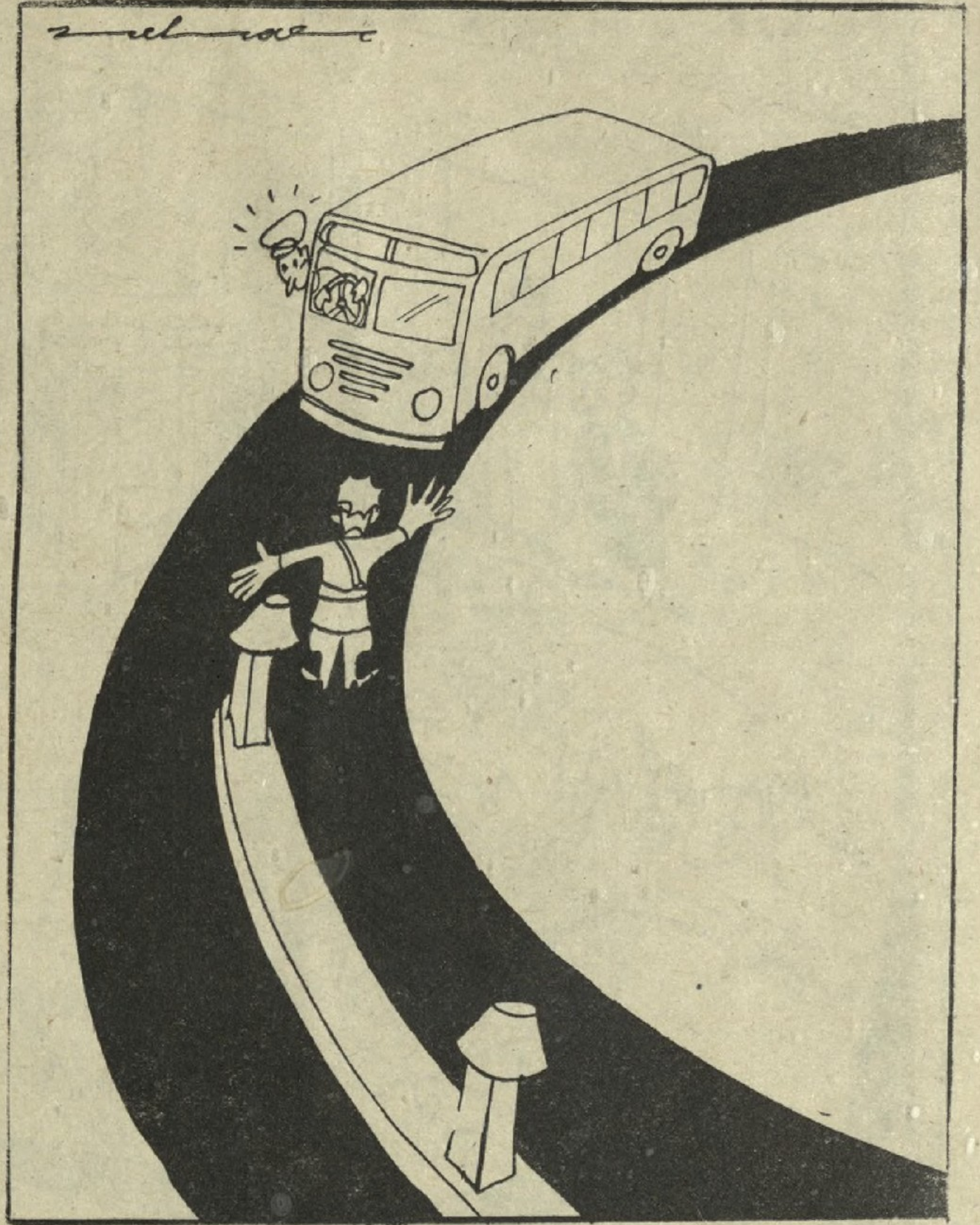
LOKANTACI

— Ne emrediyorsunuz?..
— Başka bir liste!...

İŞIKLI BABALAR KONDUKTAN SONRA :

— Haydi Allah yardımcın olsun şoför, sağdan!...

Küçük Kahkahalar

H. F. fil avında!

Hikmet Feridun Es'in seyahat röpörtajlarından:

Tefrika : I

«Sayın okuyucularım, geçen yazımda size Afrikada aslan avcılığından bahsetmiştim. Bugün de size Hindistanda kara fillerin nasıl avlandığını anlatacağım, gelecek yazımda da beyaz fillerin avını bütün tafsilâtiyle nakledeceğim.

Hindistanda kara fili avlamak için büyük bir çukur kazarlar, üstünü kocaman ağaç dalları ve yapraklariyle örterler. Fil sallana sallana bunun üzerinden geçerken, çukura düşer ve böylece avlanır.

Tefrika : II

«... Evet.. Bugün de size beyaz fillerin nasıl avlandığını anlatayım. Bu çok enteresandır. Beyaz filin geçeceği yolun üzerine, toprak çamur oluncıya kadar bol su dökerler, beyaz fil oradan geçince ayağı kayar ve çamurun içine yuvarlanır, her tarafı simsiyah olur. Yani kara fil olur, o zaman dünkü yazımda size anlattığım şekilde avlanır...»

Tefrika : III

Okuyucu nasıl avlanır?

Pardon.. bunu şimdilik anlatamıyacağım!..

Bu da bir mantık!

Birinci sınıf gazinolardan birinin önünde lüks bir otomobil durdu. İçinden zengin bir adam çıktı. Gazinoya doğru yürürken önüne, üstü, başı perişan, saçları darmadağınık bir adam dikildi. Halinden umulmıyan bir nezaketle:

— Efendim! dedi, yıllardır, ölmeden evvel bu gazinoda bir kerecik olsun bir şişe bira içmeyi arzu ediyorum, ne olur, bu dileğimi yerine getirseniz!..

Zengin adam, elini cebine attı, bir beş liralık çıkarıp uzattı. Serseri, kabul etmedi:

— Efendim, iki yüz liradan aşağısı işimi görmez..

— Çıldırdın mı sen?. Yüz liraya bir şişe bira olur mu?.

— Hayır, fakat, bu lüks gazinoya, bu kıyafetimle giremem.. Oldukça temiz bir elbise, ayakkabı, gömlek lâzım..

Zengin adam, sinirlendi:

— Felsefeyi bırak.. Kaldırımlarda yatıyor, sokaklarda aç ve sefil dolaşıyorsun.. Şöyle kendini topla da ekmeğini çıkaracak bir iş bul...

Serseri, omuzlarını silkti:

— Nasıl?. Çalışıp para kazanmamı mı istiyorsunuz?.. Asla!... Benim gibi iflâh olmaz bir kerataya bakmak için çalışacak kadar aptal değilim!

S. M. Y.

000232

Edebî Roman : 2

— Seni bu şekilde seviyorum, Fatma... Bu şekilde...

Tok bir gürültü oldu. Bu, döşeme tahtasına çarpan iki dizin çıkardığı sese benziyordu.

İstemeyerek kulak şahidi olduğum bu sahne, bitişik odada geçiyordu. Aradaki bölme mi ince idi, yoksa aralık bir kapı mı vardı, bilmem, sesleri vuzuhla işitiyordum.

Bana kapıyı açan hizmetçi, geldiğimi hâlâ haber vermemiş miydi acaba? Feyyaz'la Fatmanın, benim orada bulunduğumdan haberleri yoksa, mahremiyetlerine, istemeyerek bu sokuluşum bana azap veriyordu.

İçinde bulunduğum uçsuz bucaksız eski zaman sofası, küfe benzer bir koku ile dolu idi. Biribirine uymayan çeşitli eşya, salon gibi kullanıldığı anlaşılan bu sofaya metrûk bir yer hali veriyordu. Salonun loşluğunu gidermek için hizmetçinin yaktığı tavan lâmbasından, soluk, sarımtırak bir ışık dökülüyordu. İçerisi buz gibi soğuk olduğu için, mantoma sımsıkı sarınmak mecburiyetini duyuyordum.

Bu yarı fakir manzara ile Fatmanın hüviyetini birbirine bir türlü yakıştıramıyordum. Benim, güzel şeylere, lükse, zenginliğe meftun tanıdığım, daima süslü, daima şık gördüğüm Fatma; o ince, zarif, debdebe düşkünü Fatma ne olmuştu?

Mısırlı prens'le evlenmeden evvel de onu hep şık ve zarif görmüştüm. Gerçi, aile hayatını bilmiyordum; prensle evlendikten sonra oturduğu mükellef apartıman, onun ilk gördüğüm eviydi; ama zaten ondan evvelki hayatı beni, tanımadığım için, ılgilendirmezdi. Ben Fatmayı nasıl tanıdımsa, hayalimdeki hüviyeti ne ise öyle görmek istiyordum, öyle göreceğimi umuyordum. Bu yerde onun işi neydi?

Bitişik odadan gelen sesler, şimdi biraz daha üst perdeden çıkmağa başlamıştı. Fatmanın öfkeli sesini duydum:

— Seninle iş ortaklığı yapmaktan şimdi vazgeçebilirim. İstersen derhal ayrılalım. İster misin? Bir kelime söyle, derhal çıkar giderim...

Feyyaz'ın sesi cevap verdi:

— Affet, Fatma. Öfkeleniverdim işte... Bana yakışmaz, biliyorum, sana da yakışmaz bu... Gitme... Teneffüs ettiğim hava kadar sana ihtiyacım var. Senin mevcudiyetin olmazsa yaşayamam...

O sırada çalınan sokak kapısı bu esrarengiz muhavereyi yarıda kesti. Hemen arkasından, salonun kapısı açıldı. Hizmetçi kız gözüktü:

— Affedersiniz ,hanımefendi, dedi. Siz geldiğiniz zaman ben sokağa çıkıyordum. Geldiğinizi haber vermeğe vakit bulamadım. Şimdi haber vereceğim.

Aradan bir kaç dakika geçti. Oda kapısı tekrar açıldı. Bu sefer içeri giren doktor Feyyaz'dı.

Yanıma geldi, elimi sıktı, eğildi:

— Fatma şimdi geliyor, dedi. Giyinmeğe çıktı. Bir kaç dakika beklemenizi rica ediyor, özür dileyor.

Fatmayı beklerken konuştuğumuz şeyler yavan, mânasız lâflardan ibaret kaldı. Bütün gayretimiz, karşılıklı çekingenliğimizin arada açtığı boşluğu doldurmağa matuftu. Ne zaman Fatmanın adını söylesem, ona dair bir şey sorsam, Feyyaz hemen kısa kesiyor:

— Kendi gelsin de size anlatsın, diyordu.

Nihayet Fatma gözükünce, Feyyaz ayağa kalktı, bizi yalnız bıraktı.

Fatma, şapkasını, eldivenlerini giymiş, sokağa çıkmağa hazır vaziyette idi.

Uzun uzun kucaklaştık, öpüştük. Yüzü ateş gibi yanıyordu. Birleşen yanaklarımız ayrıldığı zaman, yanağım göz yaşlariyle ıslanmıştı.

Fatma, yavaş sesle konuştu:

— Feyyaz'ın misafirleri gelecekmiş. Burada rahat edemeyiz. Seninle beraber çıkalım, bir pastahaneye gidip oturalım, orada konuşalım. Daha iyi.

Çıktık. Gideceğimiz yere dair bir fikri yoktu. Bir taksiye bindik. Karşı tarafa geçtik, rastgele bir pastahaneye girdik.

Bir masanın başına karşılıklı oturduğumuz zaman, Fatma'nın ilk sözü şu oldu:

— Beni çok değişmiş buldun, değil mi?

Çok değil, ama bir hayli değişmişti. Zayıflamış, daha doğrusu, süzülmüştü. Bakışlarında hummalı bir mâna, yüz çizgilerinde, zaman zaman gelip geçen, tarifi güç, yepyeni bir ifade vardı.

— Bilsen... Hayatımı bir bilsen... dedi.

Böyle derken, gözleri uzak, çok uzak bir hayale takılır gibi oluyordu.

Eskiden, bir derdi olduğu zaman bana sokulmak itiyadında olduğunu, başını omuzuma koyup bana sımsıkı sarıldığını hatırlattım.

Yüzünü yaklaştırdı, dikkatle yüzüme baktı. Ellerimi tutan ellerinin buz gibi soğuk olduğunu hissettim. Sonra, birden, dertli bir çocuk gibi, başını göğsüme yasladı. İçini dökmesini bekliyordum. Fakat hiç bir şey söylemedi. Bir zaman böyle durdu, sonra başını göğsümden ayırdı.

Birdenbire, eski tasasız, hoppa uçarı Fatma oluvermişti.

Şimdi, önüne getirilen pastaları iştiha ile yemekten başka hiç bir şey düşünmüyor, dereden tepeden, durmadan konuşuyor, fakat kendi hayatına, ölen kocasına, Feyyaz'a, İstanbula gelişine dair, yani benim büyük bir merakla beklediğim şeylere dair tek kelime söylemiyordu.

Henüz çok yakında duran maziyi tamamiyle unutmuşa benziyordu. Hattâ, sesinde bir esef, bir şikâyet âhengiyle dört kelimelik bir cümle halinde bahsettiği şimdiki hayatını da hatırlamıyordu sanki.

Ne harikulâde, ne imrenilecek yaradılıştı bu!

Daha bir saat evvel, onun evinde, oturduğum salona bitişik odadan kulağıma gelen öfkeli sesleri ben hâlâ unutamıyor, hep işitir gibi oluyordum. Az evvel şikâyet ettiği kendi hayatının safhalarından birini teşkil eden bu sahneyi o çoktan unutmuştu bile.

Halbuki kulağıma çarpan o sesler, Feyyaz'la Fatma arasında, hayatlarını çok yakından alâkadar eden büyücek bir hadisenin mevcudiyetini ispat ediyordu.

Bir saat oturduktan sonra pastahaneden çıkarken, Fatma bana:

— Yarın gene gel, dedi. Bugün istediğimiz gibi konuşamadık. Evde kimse bulunmayacak, rahat konuşuruz.

Tam kapıdan çıkacağımız sırada:

— Bir dakika dur, şekerim, dedi, Bir yere telefon edecektim, unuttum. Şimdi geliyorum.

Yürüdü, telefonun bulunduğu yere gitti. Ben kapının iç tarafında bekledim. Dönüp geldiği zaman, yüzünün gene değişmiş olduğunu gördüm. Alnında bir kırışık vardı, kaşlar hafifçe yukarı kalkıktı. Bir şeye canı sıkıldığı belliydi. Nereye telefon ettiğini bilmediğim için, bu değişikliğin sebebini keşfedemedim.

Fatma beni, yolu üstünde bulunan evime bıraktı, kendisi evine gitti.

Fatma'yı benim kadar Necdet de merak ettiği için, eve gelir gelmez gördüklerimi, duyduklarımı ona anlatmağa karar vermiştim. Fakat, son dakikada bundan vazgeçtim. İstemeyerek kulak misafiri olduğum bir aile kavgasını, velev kocama olsun, nakletmeğe hakkım yoktu. Bu, Fatmanın benden bile sakladığı bir aile sırrı idi. Onu ifşa edemezdim.

— Hiç bir şey anlayamadım, edim. Fatma, hayatına dair bana bir şey anlatmadı. Yarın tekrar gideceğim.

Ertesi gün tekrar gideceğimi söylediğim zaman, kocamın yüzünde, hoşnutsuzluk ifadesine benzer bir şey sezer gibi oldum. Fakat, o gün, Fatmayı görmeğe gitmemi ısrarla isteyen kendisi olduğu için böyle bir hoşnutsuzluk göstermesine imkân olamazdı. Her halde ben yanlış görmüştüm. Her ihtimale karşı sordum:

— Ne var Necdet?. Somurtur gibi oldun? Gittiğimi istemiyor musun yoksa?

Güldü, yanağımı okşadı:

— Ne münasebet? Niçin istemiyeyim? Arkadaşın değil mi, gidersin elbette.

Fakat, Fatmanın çok merak ettiğim hayatı hakkında, kendisini tekrar görmeden, başka bir menbadan bol bol malûmat almam mukaddermiş...

O akşam, annem, bize yemeğe gelmişti. Benim Fatmayı çok sevmeme mukabil o, bu kızdan âdeta nefret ettiği için, lâfı olur olmaz, fırsatı nimet bilip hemen, onun hakkında işittiği dedikoduları ortaya atıverdi. Doktor Feyyaz'la Fatma arasındaki münasebet, prens daha hayatta iken başlamıştı. Bunu ben de aşağı yukarı biliyordum. Fakat annemin münasebet diye bahsettiği şeyin, ikisi arasında uzaktan uzağa bir sempatiden ibaret olduğunu tahmin ediyordum. Hakikatte, prensin ölümüne sebep olacak kadar etraflı bir macera imiş. Prens, doktor Feyyaz'la Fatma arasındaki münasebeti, doktordan Fatmaya gelen mektuplardan öğrenmiş.

(Devamı var)

000233

Eski Türk Mizahından

Kediler!

Dün gece yatarken yalnız odamda,
Ansızın dışarda kediler coştu!
Kimisi haykırdı, kimisi koştu,
Çılgın bir gürültü başladı damda,

Dinledim derinden gelen bu sesi,
Erkek inliyordu: Yeter naz diye!!
Dişi titriyordu: Olamaz diye!
Kolayca verilmez aşkın busesi!.

Sarı mırıldandı: Sakın dokunma!...
Bu akşam nedense pek sinirliyim!..
Pamuk cevap verdi: Bense deliyim!
Çıldırttı aşkının verdiği humma!..

Biri, kandırmağa çalışıyordu:
Kesik mırıltılar, yanık sözlerle,
İçinde alevler yanan gözlerle!
Öbürü gittikçe alışıyordu!...

Birdenbire geldi komşunun tekir,
Dedi ki: arkadaş benim karım o,
Kimse yan bakamaz, benim sarım o,
Haydi, kan çıkmadan içeriye gir!..

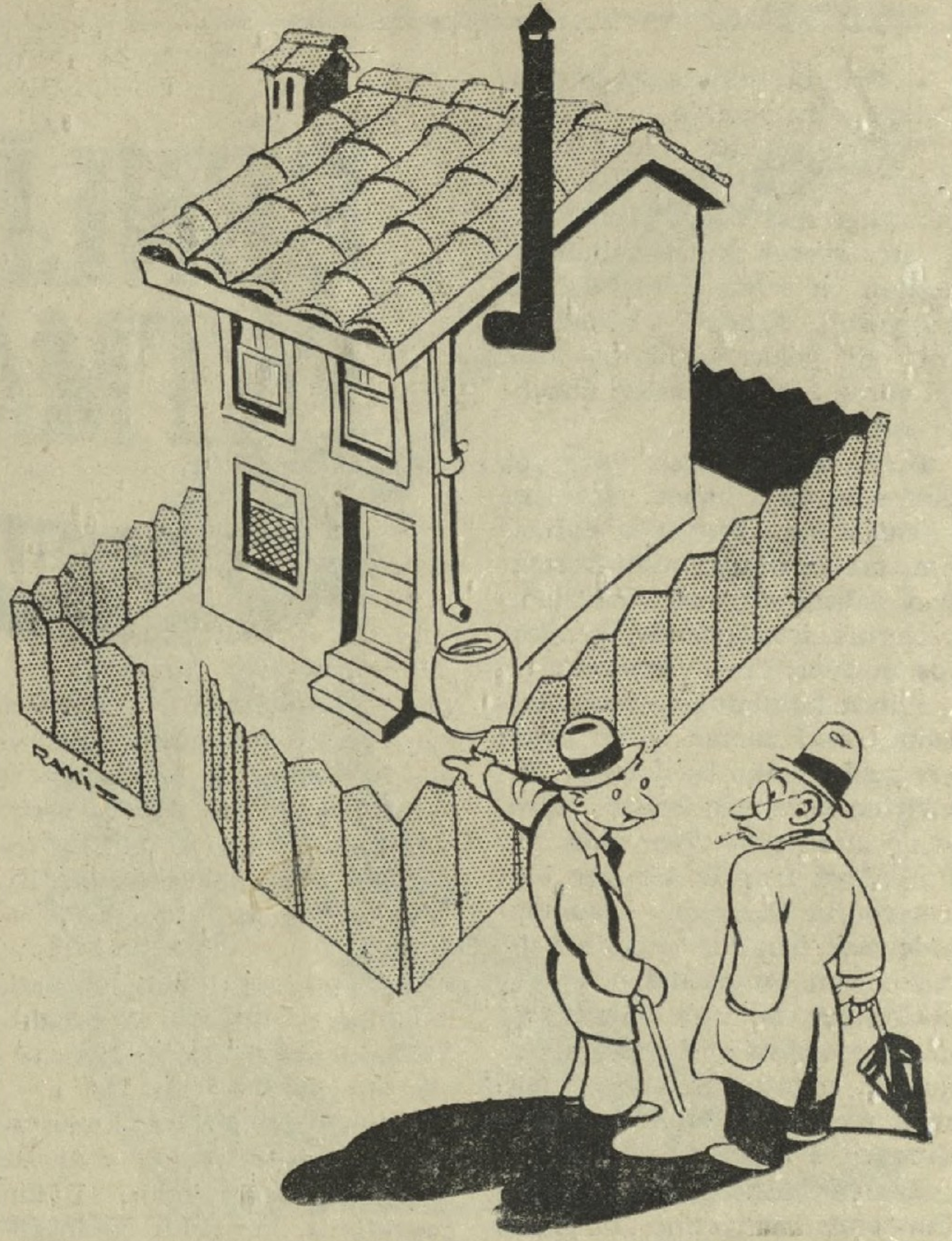
Pamuk affetmedi bu tecavüzü,
Geldi rakibile pençe pençeye,
Tekir, boyun eğdi bu işkenceye,
Tırmıklar içinde kaldı hep yüzü!..

Nihayet, kurtulup bir son gayretle
kendini saçaktan sokağa attı,
Karların üstünde sırt üstü yattı!
Pamuk arkasından baktı hayretle!..

Sonra, sarısının yanına koştu,
Oynaşa oynaşa sola saptılar,
Bacanın dibinde düğün yaptılar!
Âşıklar o gece, coştukça coştu!...

Çimdik

— Yahu geçen kış buranın kirası on beş lira idi, bu sene neden yirmi yaptınız?..

— Mahallemiz şereflendi: Şimdi civarda iki tane veresiye veren bakkal var!..

Kiralık Kıyafetler

Bir Fransız müverrihi 1830 yılındaki hâdiselerden bahsederken şunları da belirtiyor:

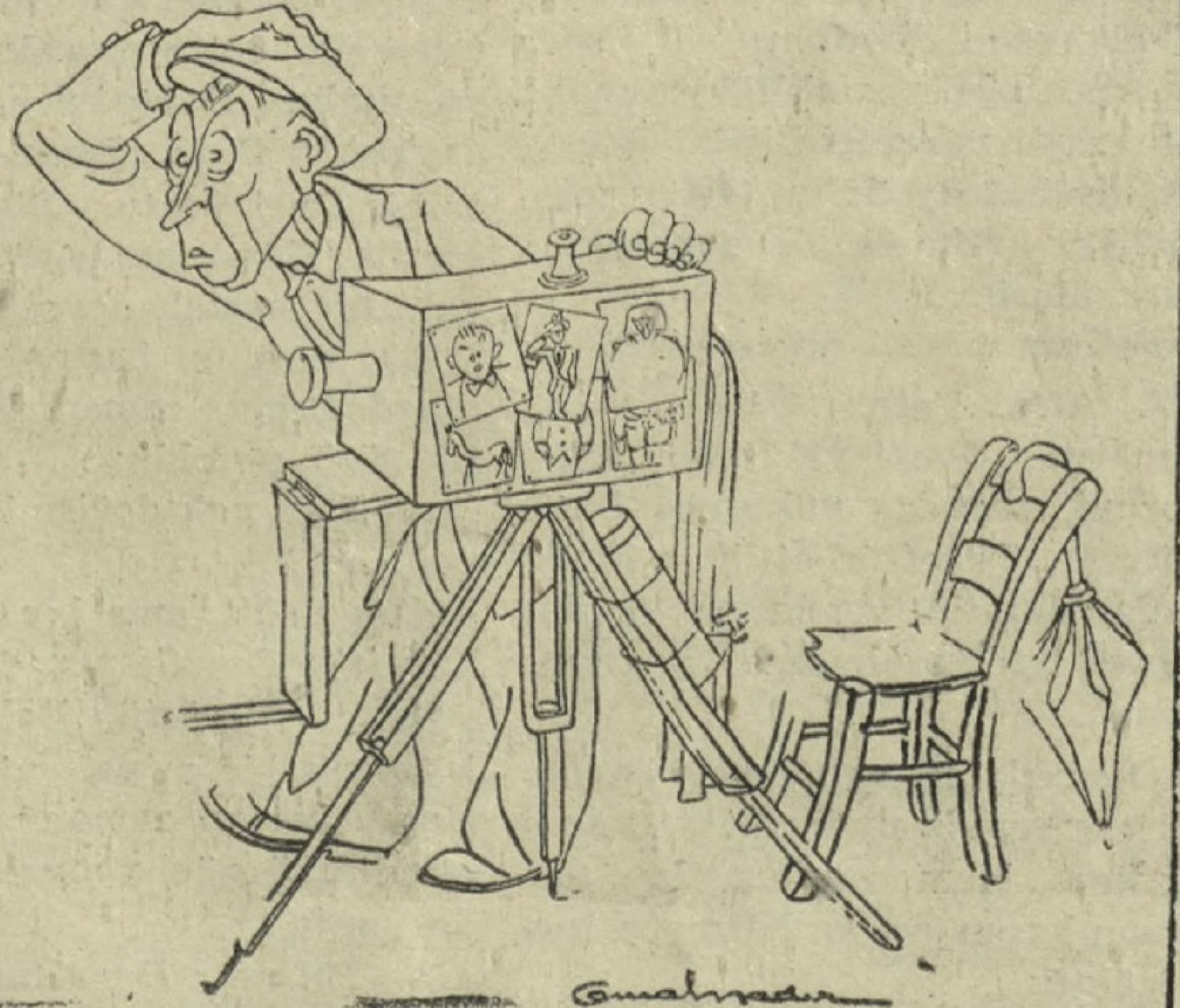
«... Bu yıl da Pariste, resmî ziyafetlere ve balolara dâvetli olanlara elbise, gömlek, ayakkabı kiralamakla geçinenler çoğalmış ve bu iş en çok para kazandıran bir meslek haline gelmiştir.»

İnsan bunu okuyunca kendi kendine:

«— Elbisesi, gömleği, ayakkabısı olmıyan bir adamın ziyafetlerde, balolarda işi ne?» demekten kendini alamıyor...

Pariste bugün bu elbise kiralayıcıları ve müşterileri var mı, yok mu bilmiyorum. Fakat bazı balo ve resmî törenlerimizdeki kıyafet festivaline bakılırsa tarihe geçen bu mesleğin bizde hâlâ altın devrini yaşadığı anlaşılıyor!

Salamon — Bize bir tane vesika fotoğrafı çek!..

000234

Plâtonik Cehennem!

Spectator gazetesinde 1711 senesinde çıkan bir çapkınlık hikâyesi

Geçen yaz gene sayfiyeye çıkmıştım. Komşularımın arasında gayet cazibedar iki genç kadın vardı. Vaktimi daha ziyade bu iki genç hanımla bir arada geçiriyordum. İkisi de insanın bir kadında arzu edebileceği bütün meziyetlere sahiptiler: Güzel, zeki, hoşsohbet, nüktedan ve biraz da şuh.

Yakınlıkları, vâdeder gibi görünüp geri çekilivermeleriyle ikisi de zaman zaman bana işkence etmiyor değildiler. Ama zevkli bir işkenceydi bu. Sonra ümitsiz de sayılmazdım. Çoğu vakit beraber olduğumuz için ikisine de ayrı ayrı bir çok defalar ilânı aşk etmiştim. Yakın zamanda ikisinin de vuslatına ermeyi ummakta kendimi haklı buluyordum. Zira sevgime ikisi de ayrı ayrı inanmışlardı. Niçin inanmasınlar? İkisini de kendimce, ayrı ayrı seviyordum, doğrusu.

Güzel bir ağustos akşamı gezmekten dönmüş, soyunup dökünmüş, sırtımda sade geceliğim olduğu halde odamda dolaşıyordum. Açık pencereden içeri giren serin gece rüzgârı yüzümü okşuyor ve zihnime, yakında geçirmeyi umduğum zevkli gecelere dair tatlı hulyalar dolduruyordu.

Ansızın kapı çalındı. Açtım, sevdiğim kadınların ikisi de karşımda duruyorlardı. Afalladım, ama onlar sakin, hattâ neş'eliydiler. Bu saatte rahatsız ettikleri için benden özür dilediler ve içeri girdiler.

Omuzları gizli kahkahalarla sarsılıyordu. Göz göze gelince kendilerini tutamayıp kıkır kıkır gülmeğe başlıyorlardı. Nihayet meseleyi bana anlattılar.

İçlerinden birisiyle aynı evde oturan bir beye oyun oynamağa karar vermişler. Oyunun muvaffakıyetle neticelenmesi için de bana ihtiyaçları varmış. O kadar sevimli ve şendiler, öyle de kandırıcı konuşuyorlardı ki suç ortakları olmağa rıza gösterdim ve:

— Ne isterseniz yapmağa razıyım, dedim.

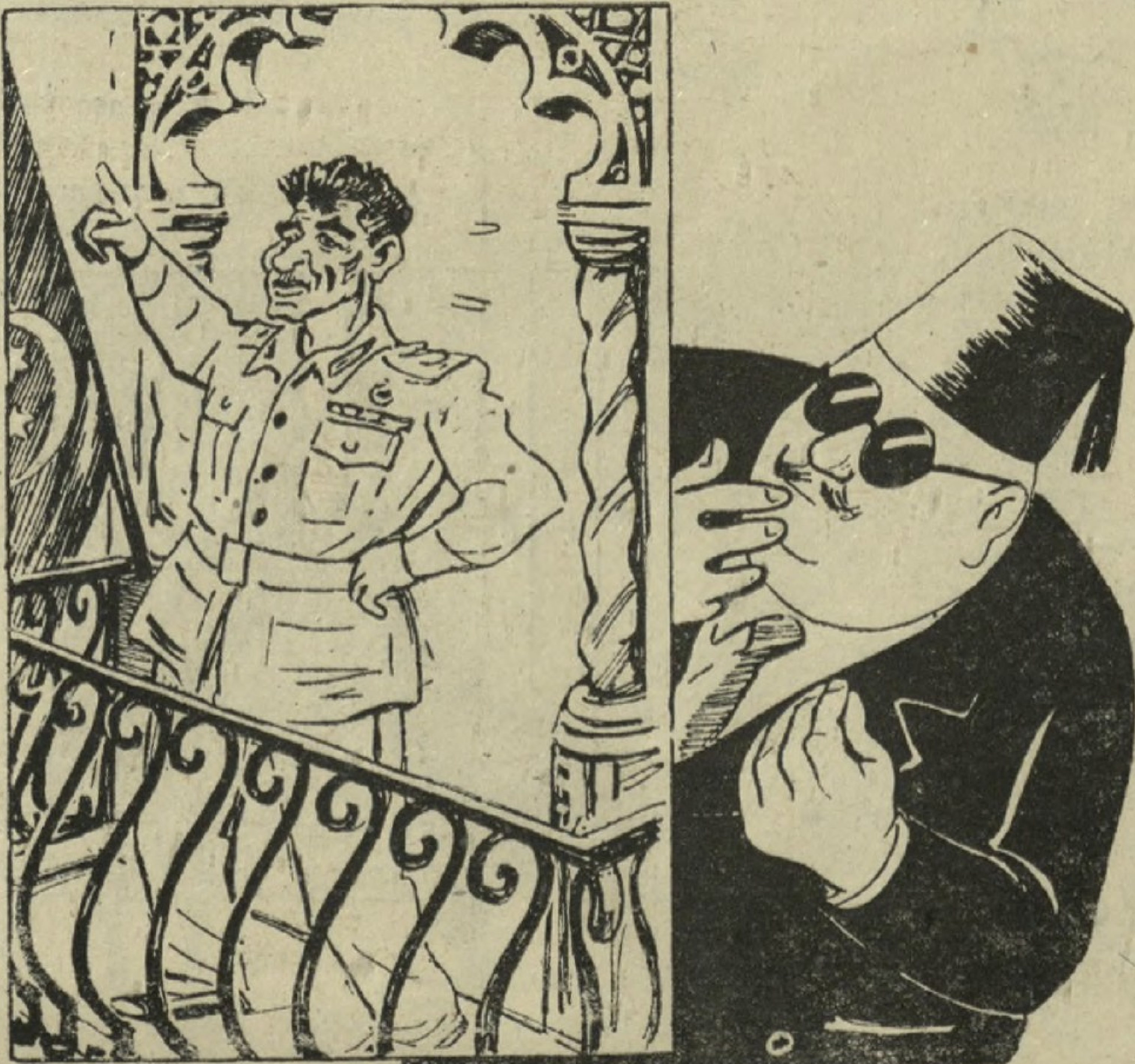
Demez olsaymışım!

İkisi birden derhal harekete geçtiler ve beni çarşaflara sımsıkı sarmağa koyuldular. Yanlarında getirdikleri çarşaflar yetmeyince yatağımdakileri çekip aldılar. Sonunda eski Mısır mumyalarından pek az farklı bir hal aldım. Kollarım bedenime, ayaklarım da birbirine yapışık olarak bağlanmıştı. Yani sadece başımı kımıldatabiliyordum.

— Başlıyalım mı?..
— Hayır, annem daha gitmedi!..

[İl Travaso]

General Necip — Son kozumu oynuyorum!.
Kral Faruk — Mademki kumarbazmış, beni ne diye koğdu?..

[İl Travaso]

Ben odanın ortasında böyle mumya gibi hareketsiz ve dimdik dururken kadın arkadaşlarımın ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı. Güldüler, güldüler, gözlerinden yaşlar gelinceye kadar güldüler. Nihayet bir tanesi:

— Ee, Don Juan, nihayet özlediğin gece geldi, diye söze başladı; Anladığımıza göre ikimizden de ayrı ayrı vuslat vadi almışsın. Herhalde bu kadar arzu ettiğin iki hanımla bir arada yatmayı reddetmezsin, değil mi?

Bunun üzerine gene kahkahalarla gülmeğe başladılar. Nasıl bir oyuna kurban gitmiş olduğumu şimdi anlamıştım. Cezamı daha fazla uzatmamaları için yalvarmağa başladım:

— Allahaşkına şu sargıları çözün, sonra ne yaparsanız yapın, razıyım, diye inliyordum.

— Yok, yok, biz senin bu halinden pek memnunuz, diye cevap verdiler.

Dışarda iki uşak bekliyordu. Onlara emir verip beni içlerinden birinin evine taşıttılar.

Beni götürdükleri oda şahane bir yatak odasıydı. Yumuşak ışıklarla aydınlanmış ve yatağın örtüleri davetkâr bir şekilde yarı açılmıştı. O sımsıkı sarılı mumya halimde bile yutkunmaktan kendimi alamadım.

Uşaklar beni yatağa yatırdıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kapadılar. Bir müddet yalnız kaldım. Sonra kadın arkadaşlarım içeri girdiler.

Vücutlarının çıldırtıcı çizgilerini örtmekten ziyade meydana çıkaran ince ve uçucu gecelikler giymişlerdi. Gülümsiyerek yaklaştılar, sonra yatağa girdiler... Biri bir yanıma, öbürü öbür yanıma.

İkisini de seviyordum, diyorum size. Sevmesem bile, ikisi de güzel ve yarıdan fazla çıplaktılar. Kendinizi benim yerime koyun. Yarı çıplak iki güzel kadınla aynı yatakta yattığınızı fakat ne elinizi ne de ayağınızı oynatmadığınızı tasavvur edin. Ne derece çılgınlaştığımı tarife hacet yok, sanıyorum.

Mütemadiyen beni çözsünler diye yalvarıyor ve bağlarımdan kurtulmak için deliler gibi çırpınarak kendimi ordan oraya atıyordum.

Ama kadınlar merhamet nedir bilmiyorlardı. Yalvarışlarım karşısında sadece gülüyorlar ve âşıkâne sözler, imâlı vaatlerle beni büsbütün çileden çıkarıyorlardı.

Nihayet çırpınmanın fayda vermiyeceğini düşünerek sükûnet buldum.

— Hanımlar, dedim; eğer beni çözmezseniz ikinizin orta yerinde uyuyup kalacağım. Bu da sizin kadınlık cazibeniz için ömrünüzce silinmiyecek bir yüz karası olur zannediyorum.

Sonra sahiden mahmurlaşmış, uyumak üzereymişim gibi yapmağa başladım. Ama heyhat! Numaraya devam etmek bile ne mümkün!

Kulağıma fısıldanan imâlı bir söz, haince bir okşayış, bir tek sokuluş kanımı yeni baştan alevlendirmeğe kâfi geliyordu.

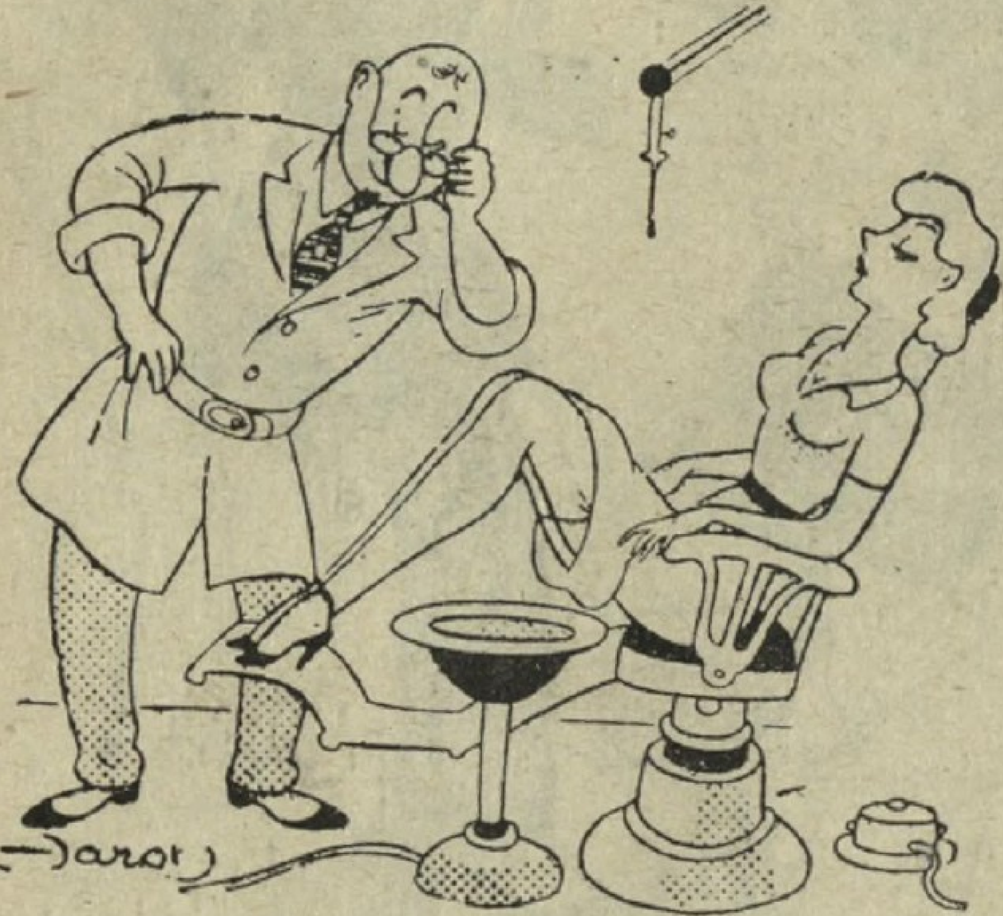
Sevgili okuyucularım, cinsi lâtife ne kadar düşkün olduğumu herhalde anlamışsınızdır. Ama sonradan dünyadaki bütün kadınlara sahip olacağımı bile bilsem, bir daha böyle bir gece geçirmeğe asla razı olmam!

000235

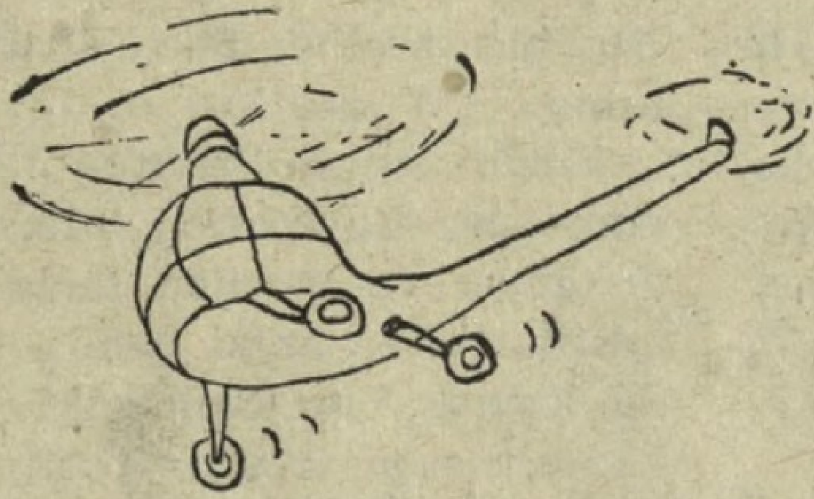
DÜNYA Karikatürleri

— Fakat doktorcuğum, ben size dişlerimi göstermek için gelmiştim!...

— İci Paris —

— Eyvah.. kocam geliyor!...

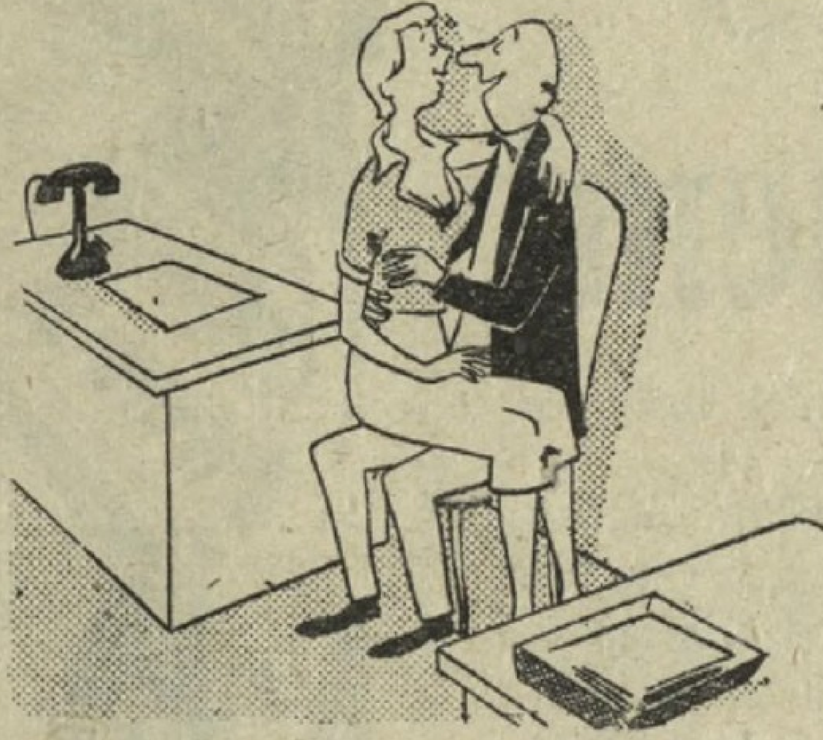
— İci Paris —

VANTRİLOG :

— Ne diyorsun sevgilim?..

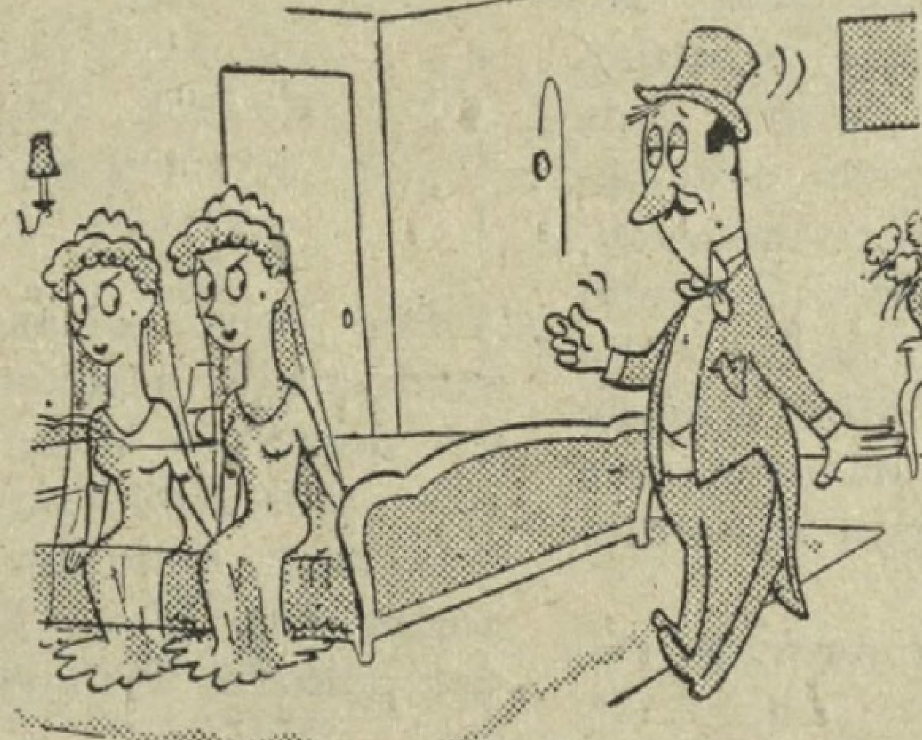
— Tempo —

— Nasıl, yeni yerinden memnun musun?...

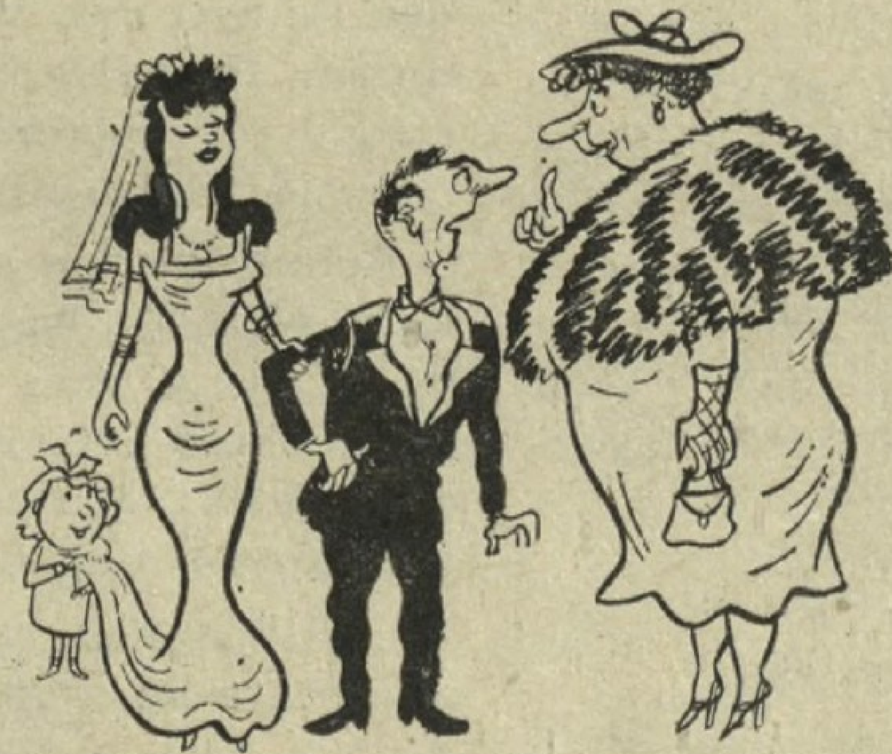
— Fena değil.. ama, eskisi daha yumuşaktı!..

— İci Paris —

SARHOŞ DAMAT!..

— İci Paris —

Kaynana — Bahtiyarmışsın, bahtiyar... Gelin olduğum zaman tıpkı böyleydim!..

— İci Paris —

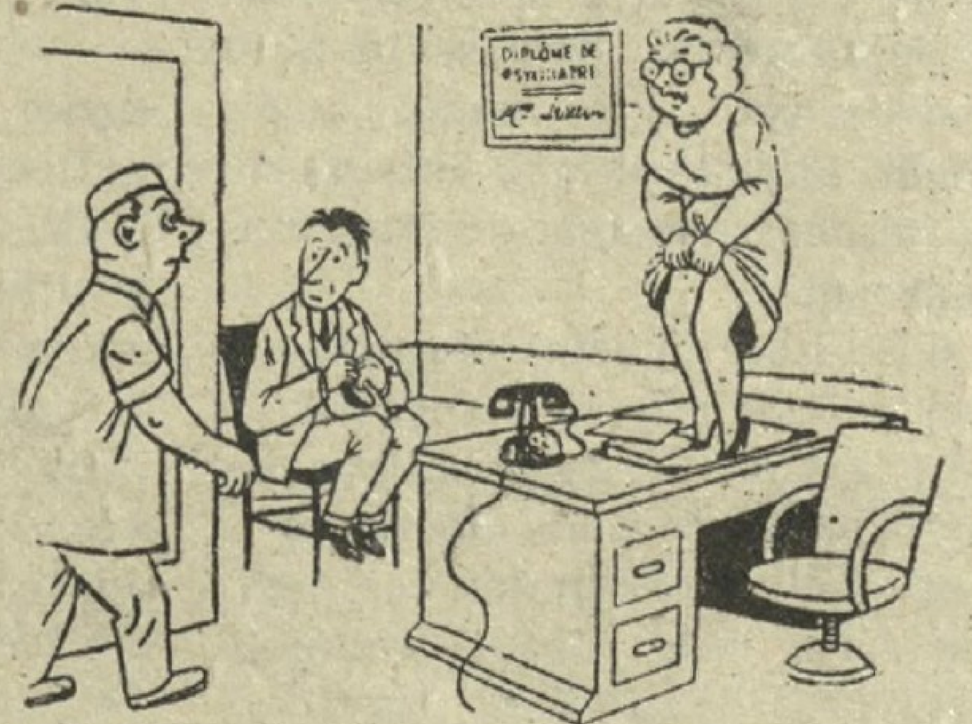
— Hani öğünmek gibi olmasın ama, kocamı sevmeyen yoktur!..

— İci Paris —

Ressam — Eyvah, karım geliyor... Çabuk soyun!

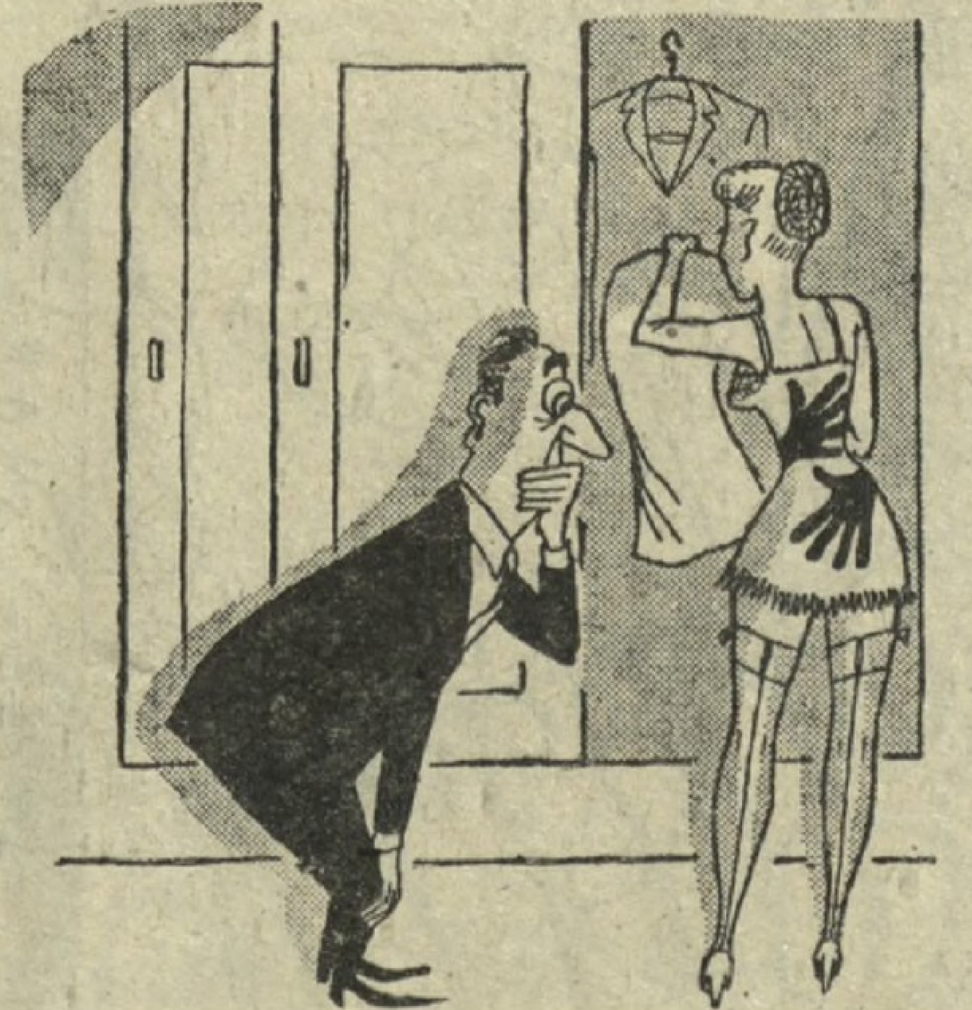
— Le Hérisson —

TIMARHANEDE :

— Aman doktor yetiş, beni fare zannediyor!...

— İl Travaso —

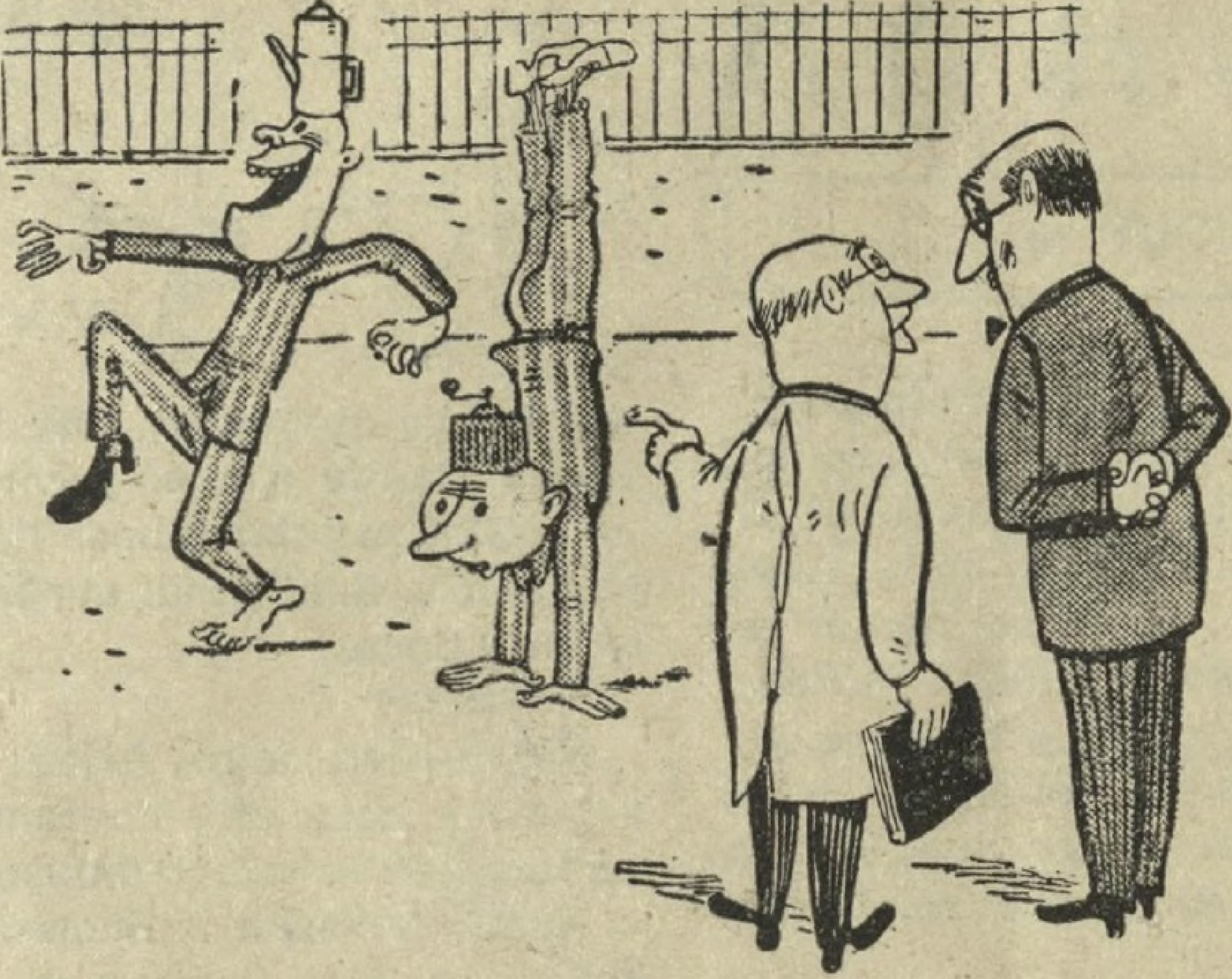

— Kız, bugün yine mi kömür aldınız?..

— İci Paris —

000236

Dünya Karikatürleri

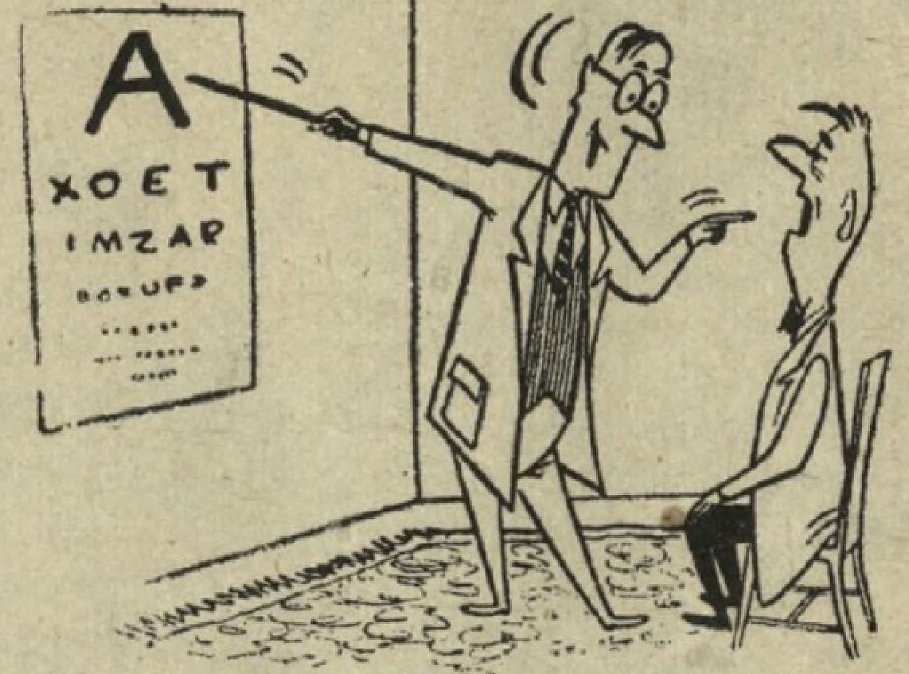
TIMARHANEDE :
— Soldaki modern ressamdır...
— Sağdaki!.
— O da modern şair!..

— İl Travaso —

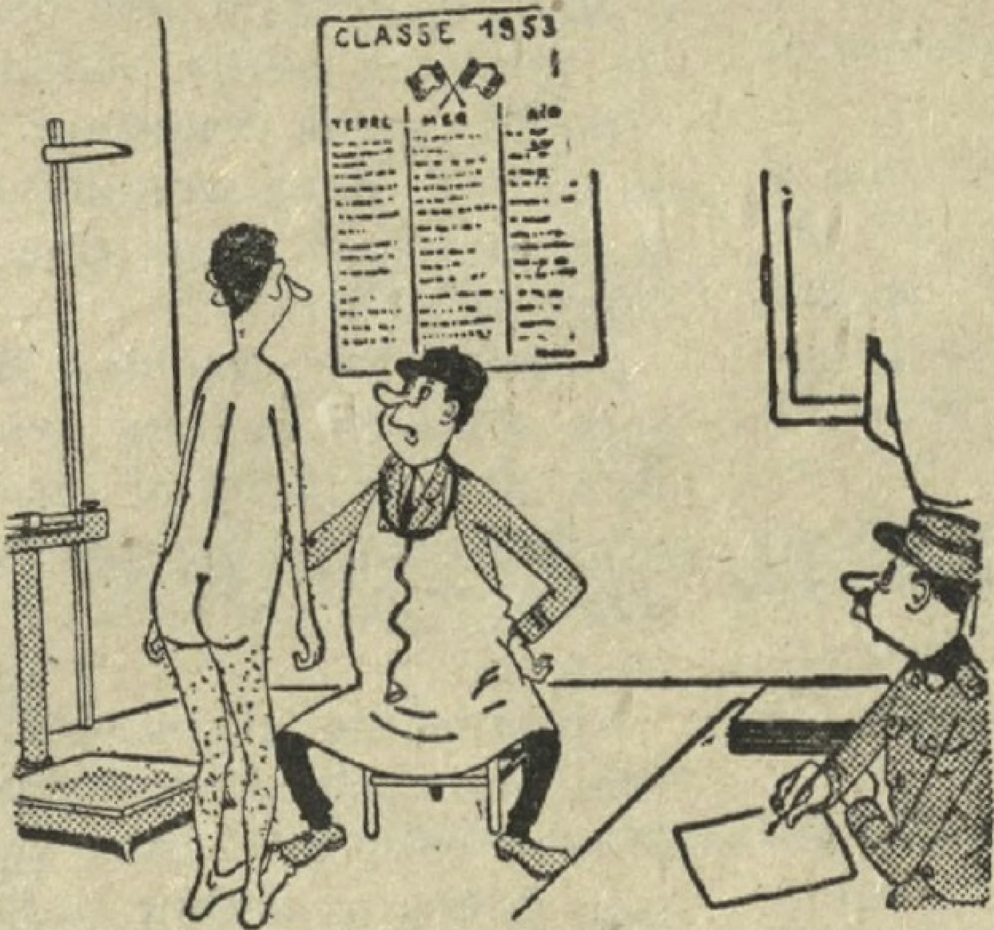
— Kusura bakmayın bayan, itfaiyeye girmeden evvel masajcı idi!..

— İl Travaso —

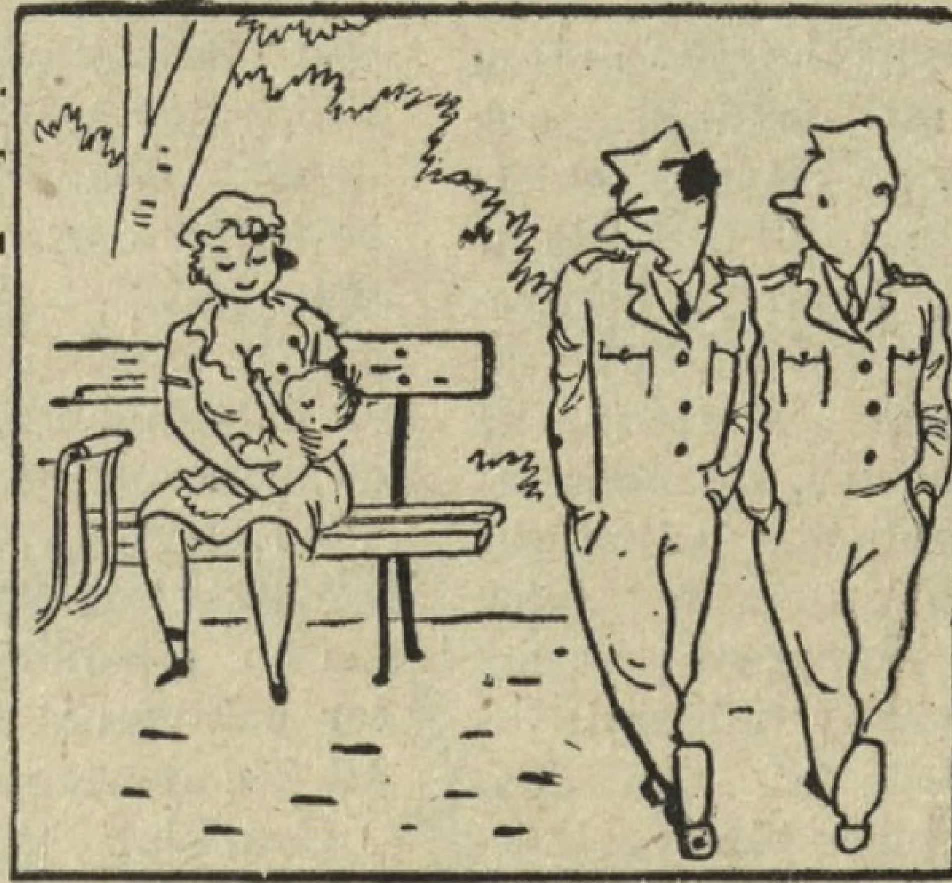
Hasta — A...
Göz hekimi — Buradan çıktıktan sonra bir de dişçiye gitmenizi tavsiye ederim!...

— İci Paris —

AŞKERÎ MUEYENE :
Doktor — Yelken gibi kulaklar, baca gibi burun, direk gibi bacaklar, kazan gibi karın... Yaz kâtip: Bahriyeye!...

— Le Hérisson —

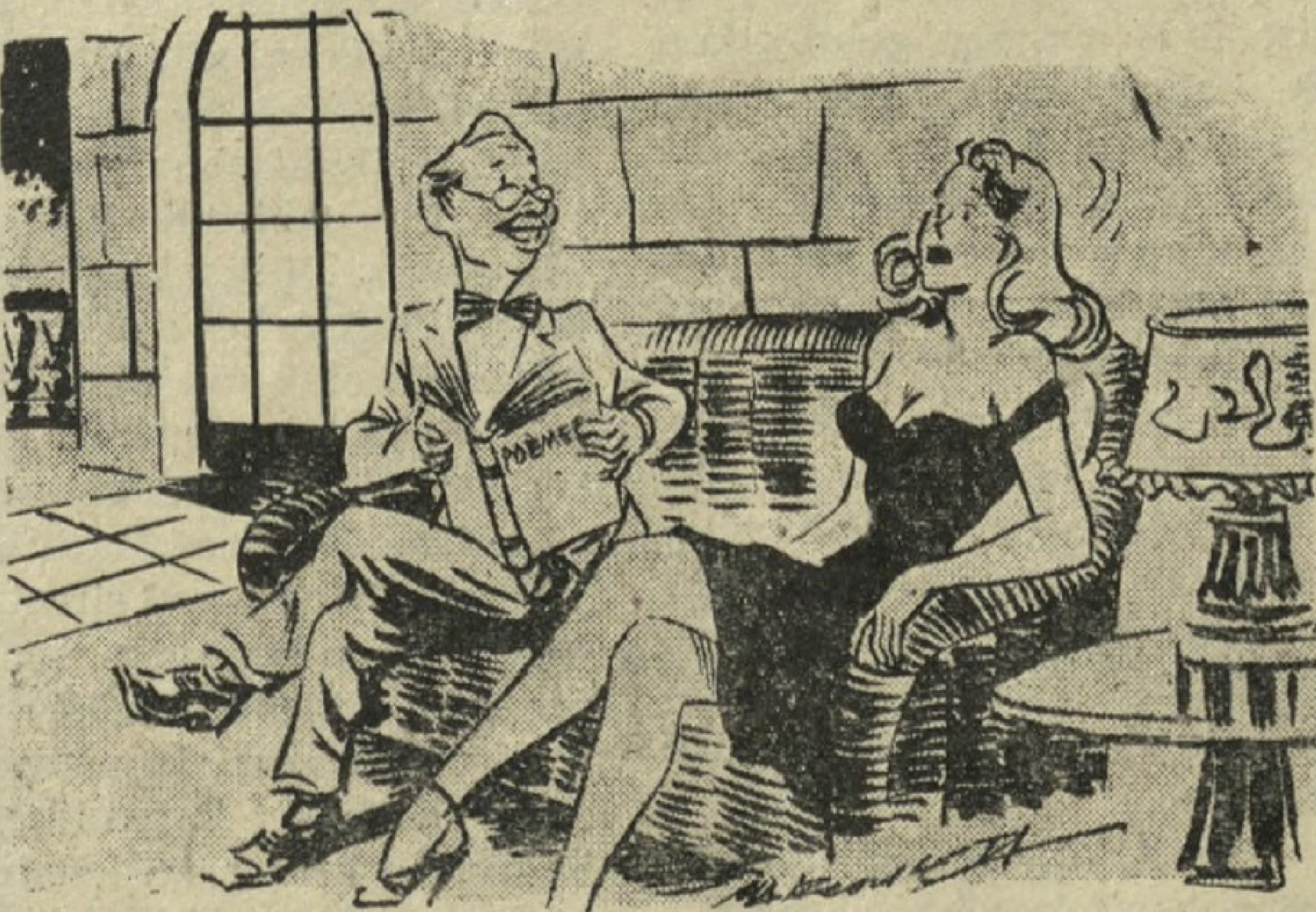
Sütnine — Bak, emmezsen bunlara veririm!...

— İci Paris —

GÖZ HEKİMİNDE :
Falcı — Hayat çizgisi uzun!..

— İl Travaso —

ŞAİR ÂŞIK :
— Ooooh, niçin ışığı söndürdünüz sevgilim?... Şimdi size en romantik şiirimi okuyacaktım!..

— Le Hérisson —

DÜĞÜN GECESİ :
Damat — Mendilimi de düğümlemiştim ama, ne yapacağımı yine unuttum!..

— İl Travaso —

000237

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 2

Büyük ikramiye başkasına çıkmıştı, hem de yılbaşı gecesinin mahmurluğunu her kesin başına sıçratacak kadar münasebetsiz birisine çıkmıştı.

Nezaret apartımanının içi, Hanife hanımın kapıcılıktan bu alessabah istifası yüzünden, akşama kadar, sokak işlerini kendileri görmek zorunda kalan kiracıların inip çıkmalariyle doldu.

Büyük ikramiye haberi, mahalleyi de birbirine katmıştı. Kadınlı erkekli bütün apartıman kapıcıları, işi gücü bırakmışlar, ellerindeki süpürgeleri, paçavraları bir tarafa atmışlar, bodrumdan bodruma dolaşıp ayaklı gazete gibi, havadisi birbirine taşıyorlar, kapı önlerinde üçer beşer, öbek öbek toplanıp dertleşiyorlardı.

— Ayol, duydun mu? Hanifeye piyango çıkmış.

— Aaa! Üstüme iyilik sağlık, sahi mi? Kaç para çıkmış kız?

— Ne parası kardeş? Lira, lira... Hem de büyük ikramiye. Beş yüz bin!

— Deme! A vallahi inanmam! O densiz karıya beş yüz bin lirayı çıkarırlar mı ayol?

— Kimse çıkarmamış, kendisi çıkmış, kardeş! Piyango bu. Ona da çıkar, sana da çıkar.

— Bana zor çıkar! Piyango icad oldu olalı bilet alırım, amortiden başka şey çıktığını bilmem. O da kırk yılda bir. A, vallahi kızdım buna işte! Vay mendebur karı vay! O ne çok para öyle? Nesine acaba kaltağın?

— Yıl uğursuzun derler, komşucuğum. Karıda talih var. Bak sana, mal sahabısı şeker gibi adam. Kiracıları öyle. Ay başlarında tıkır tıkır kapıcı parası. Aldığı bahşişin de haddi hesabı yok. Kocası dersen, enayi mi enayi. Enscsine vur, ağzındaki lokmayı al. Böyle hımbıl koca her kadına nasib olmaz, hanım! Üstelik de çalışıyor herif! Getirdiği para, meteliğine kadar karının cebinde. Piyango böylesine çıkmaz da kime çıkar?

O gün, kapıcı Hanifenin bodrum katındaki kulübesi, hacı tehniyesine gelir gibi akın akın tebrike gelen konu komşu kapıcılarla, civar apartımanların hizmetçileriyle, tanıdık esnaf çıraklariyle, mahallenin gedikli seyyar satıcılariyle, esnafiyle doldu doldu boşaldı.

Ara sıra, katlardan, kâh bir besleme, kâh bir hizmetçi, kâh bir çocuk iniyor, ziyaretçi kalabalığına karışıp kapıcı odasının kapısından içeriye başını uzatıyor. Yüksekkaldırıma, deniz kızı seyreder gibi, gözlerini iri iri açıp Hanife hanımı seyrediyor, sonra koşa koşa yukarı çıkıyor, maç neticesini haber verir gibi heyecanla; ev halkına intıbalarını anlatıyordu.

Kapıcı Hanife, birdenbire efsanevî bir mahlûk oluvermişti. Telâştan, başörtülerini yarımyamalak örtüp, sümüklü çocuklarını ellerinden tutunca sokağa fırlayan yakın, uzak mahalle karıları; büyük ikramiye hikâyesini, sokağı dönerken köşedeki manavdan duyan, apartıman kapısı önüne varınca, sırtından tenekelerini kaldırıma indirip şöyle bir merhaba demeğe gelen yoğurtçu; 2 numaraya akşam gazeteleri bırakan müvezzi; apartımana günde iki defa uğrayan postacı, birer birer gelmişler, pek az ölümlüye nasib olan bu bahtiyarlıktan dolayı Hanife hanımı tebrik etmişlerdi. Her gelen, kapıcı kadını, sanki o zamana kadar yüzünü hiç görmediği bir acaip mahlûkmuş gibi seyrediyordu.

Hanifenin kocası Abdullah efendi, kapıcılığın ne feci iş olduğunu ilk defa o gün tecrübe etti. Gelene gidene kapı açmaktan vakit bulup da bir dakika rahat nefes alamamış, nihayet, yale kilidin sürgüsünü açarak çekip kapıyı aralık bırakmağa mecbur olmuştu. Büyük ikramiyenin eşsiz sevincine, bir de kehanet zevki katmış olmak için, her gelen misafire okunmağa mahsus bir masal da hazırlamıştı:

— Bana malûm oldu, zaten, diyordu. Evvelki akşam bir rüya gördüm. Bizim hanıma da söyledim ya, mâna veremedi yoksa. Allah hayırlara tebdil etsin, rüyamda, hâşâ huzurdan, kaçırmışım. Aklımı değil, altıma kaçırmışım. Malûm ya, zenginliğe, mala mülke delâlettir. Hayırdır inşallah karı, dedim, bize bir yerden bir para gelecek ama, dur bakalım, dedim. Piyango biletini sırfen unutmuştum. Ama zaten belli bir şeydi canım! Yirmi lira verip tam bilet almak benim harcım mı? Allah razı olsun, bizim gazinonun gedikli müşterilerinden madenci Halit bey vardır,o bir gece kumarda beş bin lira almıştı da bu bileti bana bahşiş diye verdiydi. Nereden nereye. Şu kısmete bakın!

O gün, Hanife hanımın kulübesi düğün evi gibi işledi. Hanife, köşe minderine kurulmuş, elinde sigarası, tebrike gelenlere şöyle uzaktan bir merhaba diyor, üzerine şimdiden çöken beş yüz bin liranın gururu ile, kasıldıkça kasılıyor, bir eteğini öp türmediği kalıyordu.

Akşama doğru ortalık mayna olduktan sonra, bir aralık methale çıktı, merdiven başında durdu, ellerini arkasına bağladı, çarşıdan dönen 7 numaranın çocuklarına çıkıştı:

— O kadar çok inip çıkmayın bakalım. Amma da dolaştınız ha, sabahtan beri. Merdivenler eskiyecek! Gâvur malı değil bu aportaman!

Çocuklar şaşırdılar. Evden tenbih edilmiş olacak ki, esmayı üstlerine sıçratmamak için hiç ses çıkarmadılar, basamakları dörder dörder çıktılar, dairelerine girdiler. Biraz sonra, manavın çırağı 6 numaraya yemiş getirdi. Hanife hanım çırağı da haşladı:

— Bana bak, dedi, bundan sonra öyle zırt zırt gelip gitme yok, haberin olsun! Günde bir defa gelirsin, kim ne istiyorsa sorarsın, getirir verirsin. Açıp kapamaktan, kapının ne kilidi kaldı bozulmadık. ne menteşesi kaldı eskimedik.

Çırak acaip acaip baktı, başını iki yana salladı, yukarı çıktı. Dönüşte yılışık yılışık gülerek Hainfe hanıma cevap verdi:

— Yukarı söyledim dediğini, olur dediler. Bundan sonra kapıdan değil pencerelerden girip çıkacağım...

— Hooşt, köpek! Sen kim oluyorsun benimle alay edecek?

Çırak gene güldü:

— Ben mi? A, tanımadın mı Hanife abla? Manav Osmanın çırağı.

Hanifenin tepesi fena halde atmıştı. Yüzsüz oğlan, bütün mahallenin sabahtan beri bildiği şeyi galiba duymamış, onu hâlâ dünkü Hanife zannediyordu

— Gidi haddini bilmez it! diye bağırdı. Seni şimdi ayağımın altına alınca...

— Zırrrt!

Hanife ileri doğru fırladı, fakat çırak daha atik davranmış, bir adımda sokağı bulmuştu.

Hanife öfkesini 8 numaranın kedisinden aldı. Sarman, merdivenin alt başına oturmuş, yalanıyordu. Hayvana bir tekme savurdu:

— Defol şuradan yezit, diye çıkıştı. Evine git bakayım, burası kedi tenbelhanesi değil. Apartımanda da kedi mi beslenirmiş? Ne görmemiş şeyler bunlar!

Sonra, sokak kapısının önüne çıktı, 8 numaranın zilini çaldı, kapıyı açan hizmetçiye aşağıdan seslendi:

— Bana bak, Nadide. Hanımına söyle de kedisini yukarı alsın. Buraya tüylerini döküyor. Kendinize gelin, burası çingene çergisi değil, aportaman... Anladın mı?

Apartımanın içi suspustu. Hanife hanım sabahleyin kapıların zillerini çalıp alt baştan yukarı kata doğru o meşhur nutkunu irad ettiği vakit, bütün kiracılar kapıcı kadının çıldırdığını zannetmişler, korkmuşlardı. Sonra, işin mahiyetini anlayınca ferahlamışlardı. Şimdi, ilk tahminlerinin doğru çıkmayışına hepsi hayıflanıyordu. Çünkü Hanife çıldırmış olsaydı, arabaya yükledikleri gibi Bakırköyüne yollayacaklar, kurtulacaklardı. Halbuki şimdi deliden de beter bir haldeydi. Gitgide işi azıtıyordu. Bütün kiracıların akıbeti kötüye benziyordu. Daha paranın kokusunu almışken bu karı bu kadar çamurluk ederse, beş yüz bin lirayı eline geçirince hal acaba nice olurdu?

Hanife hanım, asıl şirretliğini, gece saat ondan sonra apartımana gelip gidenlere gösterdi. O saatte apartıman kapısının otomatik tertibatı kapatıldığı için kapıyı ya kocası, ya kendisi açmağa mecbur olduğundan, kapıyı çalanların karşısına bir karış suratla çıkıyor, pek de fazla ileri gidemediği için homur homur söylenmekle iktifa ediyor, arkalarından, kapıyı küt diye kapatıyordu.

(Devamı var)

000238

BİR MİLYON LİRA

24 EV

VE ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

İMAP HULUSİ İKAMETİ

1953 İKRAMİYELİ MEVDUAT PLÂNI

Yeni kısmetler vaad eden sabun...

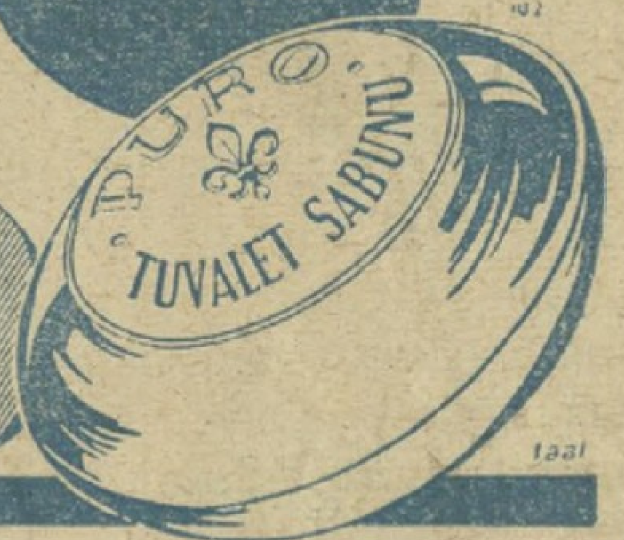
Yeni PURO

Yeni PURO, müessir bir cilt kremi, eşsiz bir güzellik müstahzarı ve fevkalâde bir tuvalet sabunudur.

... devrimizin en en modern Sabun fabrikasında, yepyeni bir formülle imal edilmiştir.

Yeni PURO yüzünüze, herkesi hayran bırakan sihirli bir güzellik ve cazibe temin eder.

Yeni PURO, cildinizi temizler, besler... siyah benekleri, lekeri yokeder... teninize bir kadife yumuşaklığı, bir çiçek tazeliği verir.

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır.

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

BANKACILIK muameleleri yapar.

En müsait şartlarla MEVDUAT kabul eder ve her nevi

EV OTOMOBİL APARTMAN

yılda 8

çekiliş

SÜMERBANK

000239

Akbaba

— Siz galiba yalnız bir elinizi kullanıyorsunuz...
— Evet, ya siz?

000240